

NHỮNG CHUYỆN KỶ BÍ

Ebolic

CHÚNG TỪ PHƯƠNG ĐÔNG TỐI

R. L. STINE

Tác phẩm: **Chúng từ phương Đông tới**

Nguyên tác: **The Beast from the East**

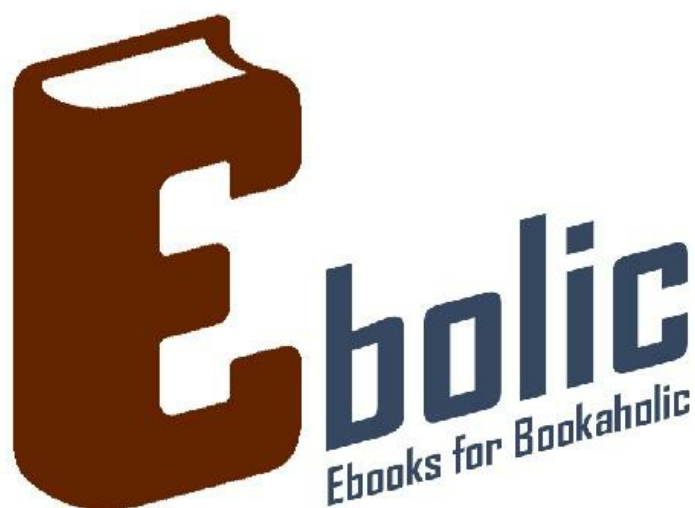
Thể loại: **Rùng rợn, Thiếu nhi**

Tác giả: **R. L. Stine**

Dịch giả: **Lê Huy Bắc**

Nhà xuất bản: **Kim Đồng**

Năm xuất bản: **2000**

Dự án Ebolic #71

Chụp sách: **Minh Trang**

Đánh máy: **Minh Trang**

Soát lỗi: **Tornad**

Điều hành & xuất bản: **Tornad**

Ngày hoàn thành: **2/11/2018**

Ebolic là dự án chế bản ebook do **Bookaholic** thực hiện. Chúng tôi hoạt động hoàn toàn phi lợi nhuận và dựa trên tinh thần tự nguyện, với mục đích mang đến cho độc giả những đầu sách hay và lan tỏa văn hóa đọc cho cộng đồng. Chúng tôi khuyến khích độc giả mua sách in, và chỉ nên tìm đến ebook này khi không thể tiếp cận ấn phẩm sách.

Liên hệ với Ebolic qua:

Email: EbolicEbook@gmail.com

Group: [Facebook.com/groups/ebolic](https://www.facebook.com/groups/ebolic)

Fanpage: [Facebook.com/EbolicEbook](https://www.facebook.com/EbolicEbook)

MỤC LỤC

<u>1</u>
<u>2</u>
<u>3</u>
<u>5</u>
<u>6</u>
<u>7</u>
<u>8</u>
<u>9</u>
<u>10</u>
<u>11</u>
<u>12</u>
<u>13</u>
<u>14</u>
<u>15</u>
<u>16</u>
<u>17</u>
<u>18</u>
<u>19</u>
<u>20</u>
<u>21</u>
<u>22</u>
<u>23</u>

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

[32](#)

[33](#)

Ginger Wald và hai cậu em sinh đôi là Nat và Pat bị lạc trong rừng. Có điều gì rất bí hiểm trong khu rừng ấy. Cỏ có màu vàng. Nhưng bụi cây lại khoác màu đỏ tía. Còn cây cối thì như thể những tòa nhà chọc trời. Sau đó, Ginger và hai em gặp quái vật, những con quái vật khổng lồ, đầy lông lá màu xanh. Chúng tổ chức một cuộc chơi và buộc ba chị em phải tham gia với giao ước: người thắng sẽ được sống, người thua sẽ bị ăn thịt...

Thuở nhỏ, mẹ thường ru tôi ngủ vào buổi tối. Mẹ nựng: “Ngủ ngoan nhé, Ginger bé bỏng. Ngủ ngoan con nhé. Đừng để lũ rận đốt nghe con”.

Tôi không biết rận là gì. Tôi tưởng tượng ra những con rận màu đỏ, thân hình lép kẹp, có cặp mắt rất to và những cái chân giống chân nhện, đang bò lổm ngổm dưới khăn trải giường. Rồi tôi nghĩ vết đốt của chúng sẽ khiến tôi ngứa ngáy suốt cả đời.

Sau khi hôn lên trán tôi, mẹ tôi quay ra, và bố vào phòng hát cho tôi nghe. Giọng bố rất khê. Tối nào bố cũng hát bài *Cuộc phiêu lưu của những chú gấu bông*.

Tôi không hiểu tại sao bố lại cho đây là bài hát ru tuyệt vời. Bài hát kể về việc ai đó đã phát hiện ra hàng trăm, hàng trăm con gấu lang thang ở trong rừng.

Lời bài hát khiến tôi lo sợ. Lũ gấu ăn gì trong rừng ấy? Có phải là thịt trẻ con không?

Sau khi bố hôn lên trán tôi và rời phòng, tôi cảm thấy ngứa ngáy và run rẩy mãi hồi lâu. Rồi lát sau tôi mơ những con ác mộng về lũ rận và bọn gấu trong rừng.

Mãi đến vài năm trước, tôi vẫn còn sợ khi đặt chân vào rừng.

Bây giờ tôi đã mười hai tuổi, nỗi sợ hãi trong tôi đã không còn nữa.

Chỉ ít là vào kì nghỉ hè năm nay, tôi đã can đảm theo bố mẹ đi cắm trại trong rừng. Mãi đến bây giờ, tôi mới phát hiện ra rằng trong rừng còn có nhiều quái vật kinh khủng hơn lũ gấu.

Nhưng tôi nghĩ, tốt hơn là tôi nên kể từ đầu.

Điều đầu tiên tôi nhớ lại trong chuyến đi cắm trại của chúng tôi là những lời hét dọa của bố dành cho lũ em của tôi. Tôi có hai đứa em trai. Chúng lên mười. Tên chúng là Pat và Nat. Chắc bạn đã đoán ra, chúng là anh em sinh đôi. Hẳn bạn nghĩ là tôi may mắn chứ gì? Chưa chắc.

Pat và Nat không chỉ mở mắt chào đời cùng một lúc mà chúng còn là cặp song sinh đồng trứng, chúng giống hệt nhau và đôi lúc chúng cũng nhầm lẫn với chính bản thân mình.

Cả hai đứa đều thấp và gầy. Khuôn mặt chúng tròn trĩnh với đôi mắt nâu to tròn. Tóc chúng màu hạt dẻ, được rẽ ngôi ngay chính giữa đầu. Chúng vận hai chiếc quần bò bạc thếp, rộng thùng thình và áo sơ mi ca rô kẻ đỏ, đen với dòng chữ mà chẳng một ai hiểu nổi.

Cách duy nhất để biết đâu là Pat hay Nat hoặc đâu là Nat hay Pat là hỏi chúng trực tiếp.

Tôi nhớ cuộc cắm trại của chúng tôi bắt đầu vào một ngày nắng đẹp. Không khí ẩm mùi thông và mát mẻ. Những cành cây nhỏ và lá rụng kêu xào xạc dưới giày khi chúng tôi men theo con đường uốn lượn quanh co chạy sâu vào rừng.

Bố đi trước mở đường. Bố vác tấm bạt trên vai và đeo cái túi lớn, linh kinh đồ đạc sau lưng. Mẹ đi sau bố, trên người cũng mang nhiều vật dụng cần thiết cho cuộc cắm trại của gia đình.

Con đường chạy qua khoảng rừng trống mọc đầy cỏ. Mặt trời phá hơi nóng xuống mặt tôi. Cái túi sau lưng tôi bắt đầu trở nên nặng nề. Tôi thầm hỏi không biết bố mẹ muốn đi thêm bao lâu nữa.

Pat và Nat bám sau chúng tôi. Bố luôn phải quay đầu lại để quát bọn chúng, cả mẹ lẫn tôi cũng phải quát chúng. Nếu không, chúng sẽ chẳng bao giờ chịu vâng lời. Chúng chỉ nghe ý kiến của riêng mình.

Tại sao bố phải quát nhỉ?

À, chỉ tại vì, Nat thì thích trốn, Nat thích trèo cây. Nếu nó thấy một

cái cây vừa ý, thì sẽ trèo ngay lên. Tôi nghĩ nó như thể là một con tinh tinh vậy.

Tôi luôn quát mỗi khi thấy nó có hành động sai trái. Những lúc ấy nó gãi gãi ngực hoặc chúm miệng kêu chíp chíp, làm ra vẻ ta đây là danh hài bậc nhất.

Cứ thế cả nhà tiếp tục bước, đi sâu vào rừng. Và cứ mỗi lần chúng tôi dừng lại để nhìn thì Nat đã leo tót lên một cái cây nào đó. Việc ấy làm chậm hành trình của cả nhà, thế là bố phải hét bảo nó tuột xuống.

Rồi bố lại phải quay sang nạt Pat bởi vì trò chơi điện tử của nó.

— Bố đã bảo con đừng mang cái đồ ấy theo! – bố quát lớn. Người bố cao to, vạm vỡ trông như thể một con gấu. Giọng bố oang oang.

Nhưng Pat và Nat ít khi nghe lời bố bởi chúng biết bố rất nuông chiều chúng.

Pat bước đi, mắt vẫn dán vào màn hình của bộ trò chơi điện tử Game Boy của mình, ngón tay nó đặt lên những nút điều khiển.

— Chúng ta vào rừng để làm gì nhỉ? – bố hỏi nó. – Con có thể chơi ở nhà. cất nó đi, Pat! Và hãy nhìn cảnh vật kia kìa.

— Con không thể cất được bố à, – Pat không vâng lời. – Con không dừng lại bây giờ đâu. Con đang ở Mức Thứ Sáu! Trước đây con chưa hề đạt được mức này.

— Con sóc chuột đang chạy kia kìa, – mẹ reo lên. Mẹ là chuyên gia về động vật hoang. Mẹ có thể gọi tên tất cả các loài vật.

Pat vẫn không rời mắt khỏi đồ chơi của mình.

— Nat đâu rồi? – bố hỏi, mắt bố nhìn quanh vạt rừng trống.

— Con ở đây, bố ạ, – Nat đáp. Tôi lấy tay che mắt và thấy nó đang ngồi trên cành của cây sồi cao vút.

— Xuống ngay đi! – bố hét. – Cành cây ấy rất dễ gãy!

— Này, con đã lên được Mức Thứ Bảy! – Pat hào hứng khoe.

— Nhìn kia, có hai con thỏ kia kia! – mẹ thốt lên. – Chúng ở ngay trong đám cỏ cao ấy.

— Chúng ta đi thôi, – tôi giục. – Ở đây nóng quá. – Tôi muốn ra khỏi khoảng rừng trống để đi vào dưới bóng cây mát mẻ.

— Chỉ có Ginger là đứa biết vâng lời, – bố lắc đầu nói.

— Chị Ginger ngoan ấy mà! – Nat nói lúc đang tụt xuống.

Chúng tôi tiếp tục đi qua rừng. Tôi không nhớ là đã đi bao xa. Quang cảnh thật diệu kì, yên ả. Những tia nắng xuyên qua tán cây in hình lên mặt đất. Tôi thấy mình đang lầm bầm bài hát về những con gấu trong rừng. Tôi không hiểu làm sao mà mình lại có thể thuộc được bài hát ấy. Bố thôi hát ru tôi đã nhiều năm nay.

Cả nhà dừng lại ăn trưa bên dòng suối rộng, lưng lờ chảy.

— Đây là nơi cắm trại lý tưởng đấy, – mẹ gợi ý. – Chúng ta có thể dựng lều trên thảm cỏ cạnh bờ.

Bố mẹ bắt tay vào tháo đồ ra và dựng lều. Tôi giúp một tay. Pat và Nat nhặt sỏi ném xuống suối. Lát sau chúng lại chơi trò đấu vật rồi cố hất nhau ngã xuống nước.

— Đưa chúng vào rừng chơi, – bố bảo tôi. – Cứ để cho chúng lạc, được chứ?”

Dĩ nhiên là bố đùa.

Bố chẳng thể nào nghĩ Pat, Nat và tôi lại có thể bị lạc trong rừng và chẳng bao giờ chuẩn bị trước cảm giác hồi hộp vì phải chờ đợi bọn tôi trở về.

— Màỵ muốn gì hả? – Nat dọa. Nó đã nhặt được cành cây nhỏ để làm gậy chống. Pat cố đá vào cây gậy để làm Nat ngã.

Chúng tôi đi dọc suối một lát, ngắm vô khối con cá tuế màu bạc đang bơi gần mặt nước. Bây giờ bọn tôi đang vượt qua mấy cụm cây cao, những bụi cây thấp và mấy tảng đá.

— Chơi trốn tìm đi! – Pat đề nghị. Nó vỗ vào người Nat. – Màỵ là người đi tìm!

Nat vỗ lại Pat:

— Màỵ tìm!

— Màỵ tìm!

— Màỵ tìm!

Những cái vỗ càng mạnh hơn.

— Tao sẽ tìm! – tôi quát, cố tìm cách để ngăn chúng đấm đá nhau. – Nhanh lên. Chạy trốn đi. Nhưng đừng có trốn xa đấy.

Tôi cúi mặt vào một thân cây, nhắm mắt và bắt đầu đếm đến một trăm. Tôi có thể nghe tiếng chúng trèo lên cây.

Sau ba mươi, tôi đếm cách mười. Tôi không muốn chúng có nhiều thời gian để chạy trốn xa.

— Xong chưa, tao đi tìm đây! – tôi nói.

Chỉ mấy phút sau tôi đã tìm ra Pat. Nó co người nấp sau đụn cát trắng. Nó nghĩ nó khó bị phát hiện. Nhưng tôi đã thấy được chòm tóc màu hạt dẻ của nó phất phơ trên đụn cát.

Tôi dễ dàng chạm vào người nó.

Nat thì khó tìm hơn. Bởi lẽ nó đã leo lên cây. Nó leo tuốt lên ngọn, giấu biến thân hình giữa đám cành lá xanh rì.

Co lẽ tôi sẽ chẳng thể nào tìm ra nếu nó không nhớ nước bọt vào tôi.

— Xuống mau, đồ quỷ sứ! – tôi hét lên giận dữ. Tôi dứ nắm đấm về phía nó. – Đồ hỗn láo! Xuống mau, xuống ngay đây!

Nó cười khanh khách và nháy mắt với tôi:

— Em đã nhớ trúng chị chưa?

Tôi không trả lời. Tôi đợi nó leo xuống đất. Rồi tôi bốc một nắm lá khô xát vào mặt nó cho đến lúc nó ngộp và hắt xì hơi.

Đây là lối chơi trốn tìm của chị em chúng tôi.

Sau đó, chúng tôi rượt theo một con sóc trong rừng. Con vật xinh xắn cứ liếc nhìn bọn tôi như thể nó không tin là chúng tôi đang đuổi theo nó. Chạy một lúc thấm mệt, nó leo tuốt lên một cây thông to.

Tôi nhìn quanh, ở cụm rừng này, cây mọc sát nhau hơn. Lá cây dường như che hết ánh nắng. Không khí nơi đây mát mẻ hơn. Trong bóng cây, trời tối như thể đã về đêm.

— Ta quay lại thôi, – tôi đề nghị, – kéo bố mẹ lại lo lắng.

Hai cậu em không cãi nhưng lại hỏi:

— Quay lại bằng lối nào?

Tôi quay vòng quanh để nhìn. “À... lối kia kìa”, tôi chỉ. Tôi đoán thế chú trong bụng chỉ chắc có đến chín mươi chín phần trăm.

— Chị có chắc không đấy? – Pat hỏi. Nó nhìn tôi với vẻ nghi ngờ. Tôi có thể đọc trong mắt nó thoáng lo sợ. Pat không thích lang thang trong rừng bằng Nat và tôi.

— Chắc chắn, chị chắc chứ, – tôi nói với nó.

Tôi dẫn đường. Chúng bám sát sau lưng, cả hai đưa đầu nhặt mấy que gỗ làm gậy. Sau khi đi được mấy phút, chúng bắt đầu dùng gậy

trêu nhau.

Tôi không để ý. Tôi đang lo. Tôi không chắc là bọn tôi đã đi đúng hướng chưa. Thực tế là tôi có cảm giác bọn tôi cứ đi lòng vòng quanh quẩn.

— Đấy – dòng suối đây rồi! – tôi hạnh phúc gào lên.

Lập tức, tôi như trút được gánh nặng. Bọn tôi không bị lạc. Tôi đã chọn đúng hướng.

Bây giờ những gì mấy chị em phải làm là đi theo dòng suối về lại nơi vùng đất cắm trại.

Tôi hào hứng trở lại. Hai thằng bé quẳng gậy xuống suối. Bọn tôi bắt đầu nô đùa trên bãi cỏ dọc dòng suối.

— Ối! – tôi gào lên khi chiếc giày bên chân trái của tôi thụt xuống. Nó gần như ngập hẳn trong vũng bùn. Tôi kéo chiếc giày thể thao lên. Nó ướt đầm, bùn bám đến tận mắt cá.

Pat và Nat nghĩ chuyện này thực buồn cười, cả hai đứa nhảy nhót, vỗ vào lưng nhau và cười vang.

Tôi trừng mắt nhìn chúng, nhưng chẳng cần phí lời. Chúng thật ngốc, cái đồ chưa biết suy nghĩ ấy mà.

Tôi chùi sạch lớp bùn trên giày trước lúc quay về trại. Bọn tôi chạy chậm chậm trên bờ rồi vượt qua cụm cây vỏ xù xì, thân màu trắng vào vùng đất trống.

— Bố ơi! Mẹ ơi! – tôi gọi trong lúc chạy nhanh trên lớp cỏ – Bọn con về đây!

Tôi đứng phắt lại, hai đứa em ngã dúi vào người tôi. Mắt tôi nhìn khoảng rừng thưa.

— Mẹ ơi? Bố ơi?

Bố mẹ không còn ở đó.

— Chúng ta bị bỏ rơi rồi! – Pat thốt lên. Nó chạy thục mạng quanh vùng đất trống. – Mẹ ơi! Bố ơi!

— Nhìn kìa Pat, – Nat gọi. Nó vẫy tay trước mặt Pat. – Chúng ta nhầm chỗ rồi, mà thật ngốc.

— Nat nói đúng đấy, – tôi nói trong lúc nhìn quanh, không có dấu chân, không có dấu cắm lều. Bọn tôi đang ở vạt đất khác.

— Em tưởng chị biết đường chứ, Ginger, – Pat phản nản. – Bố mẹ đã không dạy chị cách định hướng khi đi cắm trại ngoài trời hay sao?

Cắm trại ngoài trời! Mùa hè trước, bố mẹ bắt tôi tham dự cuộc cắm trại hai tuần có tên gọi “Thám hiểm tự nhiên”. Tôi bị nhiễm trùng do dẫm phải gai ngay trong ngày đầu tiên nên không nghe được những chỉ dẫn từ ban tổ chức. Bây giờ tôi ước giá mà mình đã được nghe.

— Chúng ta nên để lại dấu hiệu trên cây, – tôi nói, – để tìm đường trở về.

— Sao bây giờ chị mới nghĩ đến chuyện đó? – Nat rên rỉ và trợn mắt. Nó nhặt một cây gậy cong queo huơ huơ trước mặt tôi.

— Đưa cái cây ấy cho tao, – tôi ra lệnh.

Nat đưa cho tôi cây gậy. Chất nhựa vàng chảy dính vào lòng bàn tay tôi. Nó có mùi chua chua.

— Tôm quá! – tôi thét lên. Tôi quăng cây gậy đi. Tôi chùi tay vào quần. Nhưng cái vệt nhựa màu vàng đó không biến khỏi tay tôi.

Nó thật kì lạ, tôi nghĩ. Tôi thầm hỏi ấy là loại cây gì. Tôi chẳng thích cái vệt vàng trên tay tôi tí nào.

— Ta đi theo suối thôi, – tôi gợi ý. – Bố mẹ chẳng ở cách xa đây đâu.

Tôi cố giữ giọng cho bình tĩnh, nhưng thỉnh thoảng vẫn bị lạc đôi

tiếng. Thực tế là bọn tôi chẳng rõ là bọn tôi đang đứng ở đâu.

Chúng tôi rời vùng đất trống, quay trở lại bờ suối. Mặt trời đã xế, rọi vào gáy tôi.

Con rừng mình chạy suốt người tôi. Nat và Pat thôi âm ỉ. Chúng đứng lặng bên nhau.

— Em nhớ gần nơi cắm trại của bọn mình không có những bụi cây này. — Pat lo sợ nói. Nó chỉ vào cái cây cánh quạt thấp lè tè. Những cái lá xanh một màu xanh kì lạ trông giống như những chiếc dù xếp chồng lên nhau. — Chị có chắc là chúng ta đi đúng đường chưa?

Đến giờ thì tôi thực sự tin rằng bọn tôi không đi đúng hướng. Tôi cũng nhớ nơi cắm trại không có mấy bụi cây này.

Rồi chúng tôi nghe một tiếng động ở phía kia.

— Chắc là bố và mẹ đó! — Pat thốt lên.

Chúng tôi rẽ lối chạy qua rừng cây rồi chạy vào một khoảng đất trống không một bóng người.

Tôi nhìn quanh. Cánh đồng cỏ này rất rộng. Rộng đến mức đủ để cắm một trăm cái trại.

Tim tôi nện thành thịch trong lồng ngực.

Chúng tôi đứng trên vùng cỏ màu gỉ sắt, cao lút mắt cá. Một cụm bắp cải màu tía cao to lạ thường nằm ở phía bên phải tôi.

— Nơi này mát mẻ quá! — Nat gào lớn. — Mọi thứ quá lớn.

Với tôi, vùng đất này chẳng mát mẻ tí nào. Nó chỉ làm tôi sợ.

Những loại cây kì lạ mọc xung quanh chúng tôi. Cành của chúng đâm ra vuông góc với thân cây. Chúng xếp thành bậc như bậc thang cao lên mãi, lên đến tận mây.

Chúng là rừng cây cao nhất mà tôi từng thấy. Những cây ấy rất dễ leo.

Rêu đỏ bám đầy cành. Mấy quả bí màu vàng rủ xuống từ thân leo của chúng, lủng lẳng trong không khí.

Chúng tôi đang ở đâu? Trông khu rừng thật bí hiểm – cây cối cũng thế! Tại sao tất cả các giống cây ở đây đều kì lạ đến thế!

Bụng tôi giật thót lại.

Khu cắm trại của chúng tôi ở đâu? Bố mẹ đâu rồi?

Nat đi vòng quanh cái cây.

— Em sẽ leo lên, – nó nói.

— Đừng, em đừng trèo, – tôi phản đối. Tôi chồm tới kéo tay nó ra khỏi cành cây.

Mảng rêu đỏ bám vào lòng bàn tay tôi. Da tôi đổi sang màu đỏ khi tôi chạm phải nó. Bây giờ tôi có những vết vàng, đỏ trên lòng bàn tay.

Cái gì thế này? Tôi tự hỏi.

Nhưng trước lúc tôi chìa tay cho hai cậu em xem, cái cây bắt đầu rung chuyển.

— Ối! Nhìn kìa! – tôi hét.

Một con vật bé nhỏ nhảy khỏi đám cành cây xuống chân tôi. Trước đây, tôi chưa hề thấy một loài vật nào như nó. Nó lớn bằng con sóc chuột, toàn thân màu đen ngoại trừ khoanh tròn trắng quanh mắt.

Nó có cái đuôi xù, to tướng; đôi tai lớn như tai thỏ. Hai cái răng phía trước chìa ra như răng chuột. Cái mũi dẹt của nó nhăn nhúm. Nó giương đôi mắt màu xám đầy vẻ sợ hãi nhìn tôi. Tôi quan sát lúc nó nhảy đi.

— Con gì ấy nhỉ? – Pat hỏi.

Tôi nhún vai. Tôi thầm hỏi có bao nhiêu loại vật kì lạ sống trong khu rừng bí hiểm này.

— Em sợ lắm, – Pat thú nhận, lúc đứng sát vào tôi.

Tôi cũng cảm thấy sợ. Nhưng tôi nghĩ mình là chị cả nên cố động viên cậu em rằng chẳng có chuyện gì đâu.

Rồi tôi nhìn xuống.

— Nat! Pat! – tôi hét lên – Nhìn này!

Chiếc giày vấy bùn của tôi lọt thỏm vào một vết chân lớn gấp ba lần chân tôi.Ồ không, lớn hơn thế nhiều. Loài vật nào lại có dấu chân khổng lồ như ông ấy?

Một con gấu ư? Hay là một con dã nhân khổng lồ?

Tôi không có thời gian để kịp suy nghĩ.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển.

— Bọn mày có thấy gì không? – tôi hỏi hai đứa em.

— Bố đấy! – Pat reo lên.

Rõ ràng đó không phải là bố. Bố cao to. Nhưng bố chẳng thể làm mặt đất rung chuyển như thế!

Đâu đó từ đằng xa kia, tôi nghe những tiếng hú, gầm, tiếp đó là tiếng rống. Những cành cây bé và cả những cành cây lớn bị rung chuyển bởi tiếng rống, cả ba chị em thót tim khi nhìn thấy một con quái vật khổng lồ bước đi giữa rừng cây. Nó cực kì to lớn. Nó cao đến nỗi đầu nó chạm vào các cành vươn ra giữa thân cây.

Đấy là một cái đầu bẹp, nhọn, gắn trên cái cổ dài ngoằng. Mắt nó sáng rực như những viên đá cẩm thạch màu xanh sáng chói. Bộ lông màu xanh rậm rì của nó phủ đều trên cơ thể. Cái đuôi lông lá, dài thượt của nó quật thình thình xuống mặt đất.

Một con quái vật bí hiểm mà tôi chưa từng thấy.

Quái vật bước vào từ phía kia của vùng đất trống.

Tôi nín thở khi nó đến gần. Gần tới mức tôi có thể thấy cái mõm dài của nó. Cánh mũi nó phập phồng khi nó đánh hơi làn không khí.

Bọn em tôi lùi lại, nấp sau lưng tôi. Chúng tôi ôm chặt nhau, run rẩy. Quái vật há mồm. Hai hàm răng màu vàng sắc lẹm mọc trên những lớp lợi màu tía. Một cái răng nanh cong, dài quặp đến cằm của quái vật.

Tôi chống tay quỳ xuống, kéo theo cả hai cậu em.

Quái vật quay một vòng tròn. Nó đánh hơi không khí và vẫy vẫy đôi tai nhọn đầy lông lá. Nó đã đánh hơi được bọn tôi chưa? Nó đang kiểm tìm bọn tôi chẳng?

Tôi không thể nào nghĩ nổi. Tôi không thể cử động.

Quái vật quay cái đầu xấu xí của nó. Nó nhìn tôi.

Nó thấy tôi.

Mắt nhìn con quái vật, tay tôi nắm áo hai đứa em, kéo lùi ra sau mấy cây cải bắp khổng lồ. Quái vật đứng phía bên kia vùng đất trống, đánh hơi. Nó bước tới bước lui, đánh hơi rất kỹ. Mặt đất lại rung chuyển mỗi khi cái vuốt đầy lông lá của nó đặt xuống. Tôi có thể cảm thấy Pat và Nat run rẩy vì sợ.

Quái vật quay đầu khỏi chúng tôi.

À! Tôi nghĩ. Nó không nhìn thấy. Tôi cắn chặt môi dưới và ôm chặt hai thằng em.

— Oa...oaaa..., – quái vật gầm lên. Nó đứng cả bốn chân xuống rồi sục mõm xuống đất, ủi mạnh kèm theo tiếng đánh hơi khìn khịt.

Tôi không nói cho Nat và Pat biết những gì mình đang nghĩ. Quái vật không nhìn thấy chúng tôi, nhưng nó rất có thể đánh hơi được mùi của bọn tôi.

Cái đuôi dài của nó quật qua quật lại, đụng vào cụm cây. Mấy quả bí vàng rụng xuống đất.

Quái vật bò ra giữa vùng đất trống. Bò ra.

Tôi cấu mạnh ngón tay vào giữa lòng bàn tay.

Quay qua chỗ khác đi, quái vật, tôi cầu xin. Hãy trở lại rừng đi. Quái vật màu xanh dừng lại. Nó đánh hơi lần nữa, rồi quay người tiến về phía bọn tôi. Tôi nuốt nước bọt. Khó quá. Miệng tôi bỗng nhiên khô khốc.

Cái đuôi của quái vật chạm vào một trong những cây cải bắp chúng tôi đang lẫn trốn ở dưới làm cho lá cây rụng rào rào..

— Nằm xuống! – tôi thì thào và ấn hai cậu em xuống. Chúng tôi nằm dán người lên mặt đất.

Quái vật dừng cách nơi chúng tôi nằm chỉ vài bước chân.

Đuôi nó quét trúng tay tôi. Lông nó nhọn và cứng.

Tôi rút tay lại. Nó có phát hiện ra tôi hay không? Tôi có phải là loài vật bé xiu trong cái nhìn của nó? Liệu nó có bắt một đĩa trong bọn tôi và đùa theo kiểu mà hai cậu em tôi nghịch với con chó không?

Quái vật nhô người lên hai chân sau và đánh hơi. Nó đứng sừng sững bên cạnh cây cải bắp. Chiều cao của nó gần đến ba mét.

Nó đưa mấy cái vuốt lần vào trong lông, hể bắt được con gì là nó đều đút vào miệng.

Một tiếng gừ tỏ vẻ thỏa mãn phát ra từ mồm nó sau mỗi nhát cắn. Nó nhìn quanh khu rừng.

Đừng nhìn xuống, tôi thầm cầu nguyện. Đừng nhìn thấy chúng tôi.

Cơ thể tôi căng thẳng.

Quái vật gầm gừ và lè cái lưỡi dài của nó qua khỏi cái nanh. Lát sau nó đi vào rừng.

Tôi thở dài nhẹ nhõm.

— Tốt hơn hết là bọn ta nên đợi thêm lát nữa, – tôi bảo hai cậu em. Tôi nhắm đếm từ một đến một trăm rồi bò ra khỏi cái cây. Không còn thấy bóng dáng của quái vật.

Nhưng ngay lúc ấy tôi thấy mặt đất rung chuyển.

—Ồ, không! – tôi thốt lên. – Nó đang quay trở lại.

Cái đầu màu xanh của quái vật nhấp nhô giữa mấy hàng cây. Làm thế nào mà nó quay lại nhanh như thế? Mà lại theo hướng khác nữa chứ?

Chúng tôi lùi lại vào chỗ nấp bên dưới cây cái bắp khổng lồ.

— Bọn ta phải rời khỏi nơi này, – tôi thì thầm – nếu nó cứ lùng sục mãi thì sớm muộn cũng sẽ tìm thấy chúng ta.

— Mình chạy thế nào đây? – Nat hỏi.

Tôi nhặt một quả bí trên mặt đất.

— Chị sẽ ném quả bí này. Quái vật sẽ quay đầu nhìn về phía tiếng động. Lúc ấy chúng ta sẽ chạy về hướng khác.

— Thế ngộ nó trông thấy mình? Rồi chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó rượt theo? – Nat hỏi. Nó dường như chẳng an tâm về kế hoạch của tôi.

Nat và Pat nhìn nhau lo lắng.

— Chị à, ngộ nhớ nó chạy nhanh hơn chúng ta? – Pat hỏi.

— Nó sẽ chẳng chạy nhanh hơn đâu, – tôi nói. Tôi nói dối nhưng bọn em chẳng nhận ra điều đó.

Tôi nắm một đầu quả bí. Quái vật đứng sát bọn tôi. Nó đánh hơi. Cái mõm hồng hồng của nó phập phồng như miệng rắn.

Tôi liếc nhìn quả bí trong tay rồi vung tay chuẩn bị ném.

— Đợi đã! – Pat thì thầm – Hãy nhìn kia!

Cánh tay đang đưa ra của tôi dừng ngay lại. Một con quái vật nữa đang bước ra vùng đất trống.

Một con nữa.

Một con khác nữa.

Tôi hoảng hồn. Cả đàn quái vật màu xanh ngật ngưỡng tiến ra vùng đất trống. Bây giờ chúng tôi không còn lối thoát.

Đàn quái vật diễu hành quanh vùng đất trống. Chúng gầm và gừ với nhau. Một con dừng lại, lấp bắp bằng kiểu giọng ma quái, trầm vang. Cái túi da, không lông dưới cằm nó cứ phình ra xẹp vào.

— Nhìn bọn chúng kia! — Nat thì thầm. — Tối thiểu cũng có đến hai tá.

Con quái vật bé nhất bước nhanh ra khoảng đất trống. Bộ lông xanh của nó có phần sáng hơn bọn còn lại. Nó chỉ cao độ một mét.

Có phải nó còn nhỏ? Một con quái vật bé con?

Quái vật bé con giúi mõm xuống đất và đánh hơi. Đất bụi và lá khô dính đầy mõm nó.

— Trông nó rất đói, — Pat khẽ nói.

— Xuyết! — tôi nhắc.

Quái vật bé con liếc nhìn thật nhanh về phía chúng tôi.

— Nó có vẻ đói lắm. Nhưng nó ăn gì nhỉ?

Tôi nín thở.

Quái vật bé con bất thành linh ngoạm một quả bí trên mặt đất. Nó ngậm cả quả vào mõm và nhai mạnh. Dòng nước màu vàng từ quả bí tứa ra môi nó, chảy xuống làm ướt bộ lông xanh sáng.

Nó ăn hoa quả! Tôi thầm reo trong lòng. Đây là dấu hiệu tốt. Có lẽ bọn quái vật thuộc loài ăn hoa quả, tôi nghĩ. Chắc chúng không ăn thịt.

Tôi biết rằng hầu hết động vật hoang chỉ ăn một loại thức ăn: hoặc thịt hoặc rau quả.

Trừ gấu, đột nhiên tôi sực nhớ. Gấu thì ăn cả hai loại.

Con quái vật to lớn liếm quái vật bé con. Nó kéo quái vật bé con vào sát chân rồi bắt đầu giận dữ lấp bắp điều gì đó. Lát sau nó kéo quái

vật bé con lúi vào rừng.

Quái vật có mảng da không lông bước ra giữa khoảng đất trống.

— Grừ-ừ-ừ! — Nó gừ gừ với mấy con khác rồi vung cái chân trước đây lông lá thành vòng tròn. Nó vừa vung, vừa gừ gừ vừa lấp bắp cái gì đó với đồng loại.

Mấy con quái vật kia gật gật đầu và gừ gừ theo như thể chúng hiểu nhau, như thể chúng đang sử dụng một thứ tiếng nào đó,

Quái vật to lớn buông ra tiếng gừ cuối cùng. Mấy con khác quay lại, tản vào rừng. Chúng bò lặng lẽ. Tôi thấy mặt đất chuyển rung mạnh dưới chân chúng. Cành cây và lá khô kêu rảng rắc.

Vài giây sau, chúng biến mất. Vật đất trống lại trống trơn.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

— Nhưng chúng sắp làm gì nhỉ? — Pat hỏi.

Nat chui mồ hôi trán:

— Chúng thì thảo như thể đang tìm kiếm vật gì đấy, — nó trả lời. — Chúng săn tìm.

Tôi cảm thấy rất khó nuốt nước bọt.

Tôi biết chúng đang săn tìm cái gì.

Chúng đang lùng bọn tôi.

Bây giờ lực lượng chúng quá lớn và đã tỏa ra khắp mọi hướng.

Chúng tôi không còn cơ hội, tôi nhận ra.

Chúng sẽ tóm bọn tôi.

Rồi chuyện gì xảy ra sau đó?

Tôi từ từ đứng dậy. Tôi quay tròn để kiểm tra mọi hướng hòng phát hiện ra dấu hiệu của bọn quái vật lông lá.

Tiếng bước chân và tiếng gầm gừ của chúng khuất dần ở đằng xa. Mặt đất thôi không còn chao đảo.

Một làn gió mát thổi qua vạt đất trống, làm mấy quả bí còn sót lại trên cây va vào nhau. Âm thanh du dương bí hiểm trỗi lên giữa rừng cây.

Tôi rùng mình.

— Chúng ta phải ra khỏi đây ngay lập tức! – Nat giục.

— Hãy đợi đã! – tôi bảo. Tôi chộp tay nó và kéo lại. – Lũ quái vật ấy hãy còn quá gần. Chúng sẽ nghe hoặc nhìn thấy chúng ta.

— Ái, hừ, em chẳng bó chân ở đây đâu. Em sẽ chạy cật lực. Em sẽ thoát ra khỏi đây.

— Tao sẽ chạy với mày, – Pat nhón chân lên. – Nhưng bọn mình chạy theo hướng nào đây? – nó hỏi.

— Chúng ta không thể chạy ngay bây giờ được, – tôi không tán thành.

— Chúng ta đã bị lạc. Chúng ta không tìm ra lối đi. Như thế chúng ta sẽ phải ngồi lại đây. Bố mẹ sẽ đến tìm. Chị cam đoan là thế đấy.

— Ngộ nhỡ bố mẹ không đến tìm? Và nếu họ cũng gặp lũ quái ấy thì sao? – Nat hỏi.

— Bố biết cách để sống ở trong rừng, – tôi khẳng định. – Còn chúng ta thì không biết.

Tôi mới là đứa thực sự không biết. Giá mà tôi đã học được những bài học trong đợt cắm trại lần ấy.

— Em cũng biết, — Pat khoác lác. — Em có thể tự mình xoay xở. — Phải không Nat? Ta đi thôi!

Thật là đồ chíp hôi. Pat thậm chí còn đàn hơn cả lũ cây rừng.

Nhưng nó bướng bỉnh. Khi nó đã nảy ra ý định thì có trời mới ngăn nổi nó. Còn Nat thì luôn nghe theo nó. Cái đồ sinh đôi.

— Ginger, chị có đi hay không? — Pat hỏi.

— Mà thật khủng, — tôi bảo nó. — Chúng ta phải ở lại đây. Đây là mệnh lệnh, rõ chưa?

Bố mẹ từng luôn nhắc nếu bị lạc thì chúng tôi cứ đứng nguyên tại chỗ.

— Nhưng bố mẹ chỉ có hai người — còn chúng ta có đến những ba, — Pat cãi. — Như thế ta phải đi tìm bố mẹ.

— Nhưng bố mẹ không phải là người đi lạc, — tôi quát.

— Em nghĩ chúng ta nên đi đi, — Pat lải nhải. — Chúng ta phải chuồn xa cái lũ quái vật ghê tởm này.

— Thôi được — tôi nói — Chúng ta đi đi. Ít nhất thì ba đứa cũng ở bên nhau.

Tôi vẫn nuôi ý nghĩ là chúng sai. Nhưng tôi không thể để chúng đi mà không có tôi. Ngộ nhỡ có điều gì khủng khiếp xảy ra với chúng?

Thêm nữa chính bản thân tôi lại không muốn ngồi lại cánh rừng ma quái này một mình.

Khi nhóm người bước theo chúng, tôi thoáng thấy con gì đó di chuyển trong đám cỏ cao.

— Chúng... chúng... đấy! — Nat lắp bắp. — Bọn chúng quay lại!

Tôi kinh hoàng nhìn vạt cỏ.

— Chạy! — Pat thét lên. Nó phóng nhanh qua vạt đất trống.

Một con sóc vọt ra khỏi đám cỏ.

— Pat, đợi đã! – Nat gào.

— Con sóc ấy mà, – tôi hét.

Nó không nghe bọn tôi.

Nat và tôi lao theo sau Pat.

— Pat! Đây, Pat ơi!

Tôi không nhìn thấy cái rễ cây vắn vẹo, to xù nhô lên khỏi mặt đất. Tôi vấp vào nó và ngã vật xuống đất. Tôi nằm đó, đau đớn.

Nat quì gối bên cạnh tôi. Nó nắm tay kéo tôi đứng dậy.

Tôi nhìn tới trước, Pat đã biến mất vào trong rừng. Tôi không thể thấy nó.

— Chúng ta phải chạy cho kịp nó, – tôi bảo Nat trong tiếng thở hổn hển. Tôi đứng thẳng dậy, phúi đầu gối.

Mặt đất lại rung chuyển.

— Ồ, không! – Nat rên rỉ.

Lũ quái vật đang quay trở lại.

Tôi nhìn quanh. Bốn con lớn nhô lưng lên rừng cây. Tôi đếm được bốn con phía sau. Ba con bên trái và năm con bên phải.

Tôi không đếm nữa.

Chúng quá nhiều.

Một con to lớn gầm gừ rồi huơ cái chân đầy lông lá trong không gian. Nó chỉ vào bọn tôi. Những con khác lầm rầm rồi thốt lên những thanh âm tỏ vẻ rất kích động.

— Chúng bắt được ta rồi, – tôi nức nở.

— Ginger... – Nat thầm thì. Mắt nó mở tròn xoe kinh hoàng. Tôi nắm tay nó và giữ chặt.

Bọn quái vật tiến gần hơn, dàn thành vòng tròn xung quanh.

Giờ thì chẳng còn lối thoát.

— Bọn ta bị tóm rồi, – tôi khẽ nói.

Bọn quái vật bắt đầu rống.

Len giữa tiếng rỗng ầm ầm ấy, tôi nghe được thanh âm du dương huyền bí đầy vẻ ma quái vọng ra từ những quả bí ngô.

Nat đứng sát vào người tôi.

— Chúng đã tóm ta, – nó thăm thì – Chị có nghĩ... Chị có nghĩ chúng bắt được Pat không?

Tôi không trả lời. Tôi không thể nói.

Tôi cảm thấy yếu ớt và bất lực. Mồ hôi tuôn ròng ròng từ trán xuống mắt tôi. Tôi muốn lau mồ hôi nhưng không thể nào nhấc nổi cánh tay.

Tôi quá hoảng sợ.

Lát sau, quái vật có cái cằm nhẵn thín bước ra. Nó đứng cách tôi vài xăng-ti-mét.

Tôi từ từ ngược nhìn lên. Tôi nhìn cái bụng lông lá, cái ngực vạm vỡ của nó. Tôi thấy mấy con côn trùng đen trũi đang bò trong đám lông.

Tôi nhìn lên mặt nó. Đôi mắt xanh của nó trừng trừng nhìn xuống tôi. Nó há mồm. Tôi kinh hãi nhìn vào cái nanh dài của nó. Một miếng mề ở đầu mũi cái nanh ấy.

Quái vật vươn hết chiều cao của nó. Nó vung cao cánh tay lông lá trên đầu chúng tôi, sẵn sàng giáng xuống.

Nat bám chặt lấy tôi hơn. Tôi có thể cảm thấy rõ ràng từng nhịp tim của nó qua chiếc áo sơ mi. Hoặc đấy là tim tôi đang nện thình thình cũng nên. Quái vật gầm gừ và lắc lư!

Tôi nhắm nghiền mắt lại.

Tôi cảm nhận một cú vỗ vào vai, mạnh đến nỗi quật tôi ngã ngửa xuống đất.

— Màỵ Tỉm! — quái vật rống lên.

Hả? Miệng tôi há hốc trong cơn kinh ngạc.

— Mà Tim! – quái vật lặp lại.

Tôi nhìn Nat. Mắt nó cũng tròn xoe vì ngạc nhiên.

— Nó... nó nói! – Nat lắp bắp nói, – bằng ngôn ngữ của chúng ta.

Quái vật càu nhàu với Nat.

— Tao có thể nói được nhiều thứ tiếng, – nó quát. – Bọn tao có máy phiên dịch.

—Ồ, – Nat nói lí nhí. Nó và tôi liếc nhìn nhau.

Quái vật lại làu bàu rồi tiến tới gần tôi hơn.

— Mà đã nghe tao bảo rồi chứ? – nó gầm gừ. – Mà Tim!

Đôi mắt màu đá cẩm thạch trùng trùng nhìn vào mắt tôi. Nó sốt ruột cào cào vuốt xuống đất.

— Mà muốn nói gì? – tôi hỏi.

Quái vật gầm ghè:

— Mà đóng vai quái vật từ Phương Đông.

— Mà bảo gì vậy? Tao không phải là quái vật. Tao là một cô gái! – tôi đồng dục tuyên bố. – Tên tao là Ginger Wald.

— Tao là Fleg, – quái vật đáp rồi đưa tay vỗ vỗ vào ngực. Nó vỗ tay về phía con quái vật đứng phía sau. Con này bị chột một mắt. – Đây là Spork, – Fleg nói, nó vỗ vào lưng con kia.

Spork làu bàu với Nat và tôi. Tôi nhìn cái hốc mắt trống rỗng tối đen của nó. Rồi tôi phát hiện ra một vết sẹo đen sâu hoắm bên mũi nó.

Một con mắt bị móc và một vết sẹo. Quái vật khổng lồ này hẳn đã quần nhau ác liệt với địch thủ trong một trận sống mái. Tôi hy vọng là

không phải nó đã đánh nhau với người. Bởi vì nếu Spork là người thắng trận thì tôi không muốn mình là kẻ bị xem thường!

Nat nhìn Spork.

— À, đây là em Nat của tao, – tôi nói nhanh.

Spork găm gùr đáp lời.

— Mà có thấy bố mẹ bọn tao ở đâu không? – tôi hỏi Fleg. – Cả nhà đi cắm trại ở đây nhưng chúng tao bị lạc. Chúng tao đang tìm đường về. Vậy thì tốt hơn là để bọn tao đi.

— Còn những đứa khác nữa ư? – Fleg liếc nhìn quanh khắp vùng đất trống. – Ở đâu?

— Rắc rối là ở đó, – Nat đáp. – Bọn tao không tìm ra họ.

Fleg càu nhàu:

— Nếu bọn mày không tìm thấy họ, thì họ chẳng thể nào chơi.

— Đúng đấy. Đây là luật, – Spork đồng ý. Nó gãi gãi vào chỗ mấy con bọ đang bò trên lông nó.

— Nào hãy bắt đầu đi, – Fleg giục. – Đã muộn rồi đấy, mày tìm đi.

Tôi nhìn Nat. Chuyện này thật kì lạ. Nó bảo gì nhỉ – họ không thể chơi? Và tại sao nó cứ luôn mồm bảo tôi là Kẻ-Đi-Tìm? Chúng muốn chơi trốn tìm hay muốn làm gì?

Vòng tròn những quái vật bắt đầu giẫm chân làm rung chuyển cả khu rừng.

— Chơi... chơi... chơi đi... – chúng đồng thanh nói.

— Chơi cái gì? – tôi hỏi. – Đây có phải là một trò chơi không?

Mắt Spork sáng rực và một nụ cười hiện lên trên cái mồm hồng hồng xấu xí của nó.

— Cuộc chơi bắt đầu, – nó nói. – Nhưng mày quá chậm để giành chiến thắng đấy.

Spork phủ hai tay vào nhau. Nó rà lưỡi trên hàm răng.

— Mà có thể chạy. – nó nói.

— Ừ, có thể chạy, – Fleg bảo, – trước lúc tao đếm đến “tren”.

— Khoan đã, – tôi ngăn lại. – Chuyện gì sẽ xảy ra nếu bọn tao không chơi?

— Đúng đấy, tại sao bọn tao phải chơi? – Nat phụ họa.

— Bọn mày phải chơi, – Fleg đáp. – Hãy đọc biển hiệu ở đằng kia kìa.

Nó chỉ vào dòng chữ viết trên cái bảng treo lên một trong những cây bí. Cái bảng viết: MÙA CHOI.

Fleg cúi nhìn tôi. Mắt nó nheo lại với vẻ giễu cợt. Cái mũi ướt của nó phập phồng.

Nó nhe răng cười. Cái cười không có vẻ thân thiện.

— Mùa chơi là gì? – Nat đọc to dòng chữ bằng giọng run rẩy.

— Bọn mày phải giải thích cho chúng tao biết cách chơi, – tôi nói. – Tao muốn nói, bọn tao không thể chơi khi không biết đấy là trò gì?

Spork găm gù trong họng rồi bước lại gần tôi hơn. Gần đến nỗi tôi có thể ngửi được mùi lông của nó. Cái mùi mới chưa làm sao!

Fleg đưa vuốt kéo lưng Spork lại.

— Đây là trò chơi hấp dẫn, – Fleg bảo chúng tôi. – Nó thật sự hấp dẫn đấy.

— Hà... nó rất hấp dẫn là sao? – tôi hỏi.

Mắt nó nheo lại.

— Trò chơi của sự sống còn! – nó đáp trong tiếng cười gằn.

Sống còn ư?

Ồ, không! Chẳng còn cách nào khác. Tôi phải chơi?

— Mà còn khoảng thời gian từ bây giờ cho đến lúc mặt trời lặn khuất sau cây liễu Gulla, – Fleg tuyên bố.

— Liễu Gulla là cây gì? – Nat hỏi.

— Nó ở đâu? – tôi muốn biết.

— Ở bìa rừng, – Fleg đáp. Nó khua khua tay qua rừng cây.

— Bìa rừng nào? Ở đâu? Làm thế nào để bọn tao nhận biết cái cây ấy? – tôi hỏi.

Fleg quay sang Spork và nhe răng cười. Cả hai lục khục những tiếng gì kì lạ trong cổ họng.

Tôi biết chúng đang cười. Tất cả bọn quái vật cũng đang cười. Cười bằng những âm thanh kì lạ, nghe như thể tiếng ọ ọ hơn là tiếng cười.

— Bọn tao không thể chơi nếu không biết rõ luật lệ chơi, – tôi hét.

Tiếng cười im bật.

Spork lần tay bắt mấy con bọ trên ngực.

— Luật chơi đơn giản thôi mà. Nếu mà vẫn là Kẻ Tìm cho đến lúc mặt trời lặn thì mà là thua cuộc, – nó nói với tôi.

Mấy đứa khác tỏ vẻ đồng ý qua tiếng gầm gừ.

— Rồi điều gì sẽ xảy ra với người thua cuộc? – tôi cất giọng run rẩy hỏi.

— Nó sẽ bị rĩa thịt, – Fleg đáp.

— Gì hả? – tôi hỏi. – Bọn mà rĩa thịt à?

— Đúng, bọn tao sẽ rửa dần cho đến giờ ăn tối rồi sẽ chén cả xương lẫn da.

Bọn quái vật đứng xung quanh chúng tôi phá lên cười ầm ỹ. Những âm thanh ọc ạch bệnh hoạn đó khiến tôi cảm thấy buồn nôn.

— Chẳng có gì đáng cười cả đâu! – Nat hét lên.

Fleg nheo mắt nhìn bọn tôi.

— Đây là trò chơi ưa thích của bọn tao.

— Nhưng tao chẳng khoái tí nào kiểu chơi của bọn mày, – Nat quát.

— Bọn tao sẽ không chơi. Bọn tao không thích chơi, – tôi nói tiếp.

Spork nhướn mắt lên:

— Mày muốn nói là mày đầu hàng à? Mày chịu thua à? – Nó mấp máy môi giận dữ.

— ĐỪNG HÒNG! – Tôi thét lên. Nat và tôi nhảy lùi lại. – Bọn tao sẽ chơi. Nhưng phải có luật lệ rõ ràng. Mày phải nói rõ luật chơi. Phải nói hết.

Một đám mây bay qua khoảng trời trên đầu bọn tôi. Nó in bóng xuống vùng đất trống. Tôi rùng mình.

Chúng có tấn công bọn tôi vì đã không chịu tham gia cuộc chơi hay không?

— Phục sinh từ Bóng Mây! – Spork đột nhiên gào lên.

— Phục sinh từ Bóng Mây! – Fleg lặp lại.

Hả?

— Cái gì vậy? – tôi hỏi.

Đám mây từ từ vượt qua.

— Chẳng còn thời gian để giải thích đâu, – Fleg nói. Nó vẫy cánh tay vào lũ quái – Ta đi thôi, – nó giục, – Bọn mình tụ tập ngoài này đã

quá lâu rồi.

— Thật bất công! – Nat phản đối – Làm ơn cho bọn tao biết luật chơi.

— Được thôi, – Fleg quay lại nói. – Hãy nhớ kỹ, bọn mày phải tấn công từ phía đông.

— Từ hướng đông, – tôi lẩm bẩm. Tôi đưa tay che mắt khi nhìn quanh vạt đất trống.

Đông. Bắc. Nam. Tây. Tôi hình dung ra các hướng. Hướng đông bên phải tôi. Hướng tây bên trái. Nhưng làm sao để xác định được hướng đông trong khu rừng mịt mù này? Tại sao tôi lại ngu ngốc không nghe những hướng dẫn trong đợt cắm trại ấy?

— Còn đây – những hình vuông màu nâu là những khu đất *Bữa Trưa Tự Do*, – Fleg tiếp tục nói.

— Ý mày là nơi đó được dùng để nghỉ ngơi? Hay đây là nơi an toàn? – tôi hỏi. Tôi thích luật này. Có thể bọn tôi sẽ tìm ra một khoảng đất hình vuông màu nâu để nấu mình ở đó cho đến lúc mặt trời lặn.

Fleg khịt khịt mũi.

— Không phải vậy đâu. *Bữa Trưa Tự Do* là nơi bất kỳ ai cũng có thể ăn thịt được bọn mày. – Nó liếc nhìn tôi. – Còn luật này nữa Ginger, – nó nói. – Phải cao một mét mới được chơi.

Tôi nhìn bọn quái. Ít nhất chúng cũng cao gần ba mét! Quá cao so với luật của Fleg.

— Được rồi, cảm ơn vì những lời giải thích, – tôi nói rồi lắc đầu. – Nhưng bọn tao thực sự không muốn chơi trò này. Bọn tao phải đi tìm bố mẹ để...

— Bọn mày phải chơi, – Fleg gầm lên. – Mày là đứa Tim. Mày là Quái vật từ Phương Đông. Chơi, hoặc đầu hàng.

— Mặt trời sắp lặn rồi, – Spork liếm nanh nói.

— Mày còn khoảng thời gian cho đến khi mặt trời lặn khuất sau cây liễu Gulla, – Fleg nói. – Đến lúc ấy, Quái vật từ Phương Đông sẽ là kẻ thua cuộc.

Spork buông tiếng cười man dại, chói tai.

— Bọn mày sẽ là kẻ thua cuộc thơm lừng. Tao đang hình dung da thịt bọn mày như thể nước sốt chua ngọt. Hoặc phải kèm thêm một vài loại gia vị gì đó.

Cả đàn quái vật lâu bầu và gặm gù. Chúng nghĩ Spork là một thằng ngốc. Fleg quay về phía rừng. Nó dừng lại.

— Nào, – nó ngừng lại và nhe răng cười hăng hắc. – Chúc may mắn.

— Chúc may mắn, – Spork lặp lại. Nó đút ngón tay vào hốc mắt bị hỏng và gãi gãi trong đó. Rồi nó quay đi, ngật ngưỡng bước theo Fleg.

Những con quái vật khác bước theo. Mặt đất rung chuyển dưới những bước chân nặng nề của chúng. Một lát sau, vạt rừng trống không còn bóng con quái vật nào nữa.

Tôi nhìn Nat.

Đây không phải là trò chơi! Bọn quái vật ác độc này lùng sục trong rừng tìm trẻ con. Rồi chúng...

— Bọn ta phải làm gì bây giờ? – Nat gào lên hỏi. – Có lẽ chúng đã ăn thịt Pat. Có lẽ chúng đã tìm ra nó ở ô vuông *Bữa Trưa Tự Do* màu nâu.

— Và cả bố mẹ nữa, – tôi rầu rĩ nói.

Nó trợn trừng mắt, kinh hoàng.

— Chắc phải có một nơi an toàn nào đó! – tôi bảo nó. – Như kiểu cái cống vòm ở nhà một khi chúng ta sử dụng để chơi trốn tìm.

Nat hỏi trong cơn căng thẳng.

— Nơi nào là an toàn nhỉ?

Tôi nhún vai.

— Chị không biết, – tôi thú nhận.

— Chúng ta có thể kéo dài thời gian, – Nat gợi ý. – Chị thường cho phép kéo dài thời gian khi chơi mà.

— Cuộc chơi này hoàn toàn khác. Nó liên quan đến mạng sống của chúng ta, – tôi khẽ nói.

Lá cây xào xạc trên đầu chúng tôi. Gió phát ra tiếng ngân khi luồn qua mấy cây bí.

Tôi nghe một tiếng gầm trầm sâu. Rồi một con quái vật cất tiếng cười man dại. Âm thanh ấy nghe thật buồn nôn.

Cành cây bị xéo nát, thân cây chao đảo. Tôi nghe những tiếng gầm khô khốc.

— Bọn ta bắt đầu vào cuộc thôi, – Nat giục, – Trông chúng có vẻ đói lắm rồi.

— Ta biết chơi thế nào đây? – tôi thốt lên uất ức. – Bọn ta không có khả năng thắng đâu. Chúng nó đông quá. Còn chúng ta thì lại không biết cây liễu Gulla ở đâu.

— Làm sao đây? – Nat hỏi. – Bọn ta không có đường lựa chọn, phải không?

Lá cây khẽ rung, cành cây đung đưa mạnh.

Thịch.

Tôi hét lên rồi nhảy lùi lại.

Một con vật màu nâu bé nhỏ nhảy xuống chân tôi.

Đây là một con trong số những con thú chúng tôi nhìn thấy lúc trước. Nó cọ cọ vào chân tôi và phát ra những âm thanh riu rít.

— Mấy con vật bé nhỏ này thì chẳng có hại gì, – Nat nói. Nó cúi xuống vuốt ve con thú.

Con vật há miệng, nhe hàm răng bốn lớp sắc lẹm, bé xíu đập vào tay Nat.

— Ối! – Nat rụt mạnh tay lại và nhảy lùi ra. Con vật phóng nhanh vào bụi cây.

Nat hoảng hồn.

— Ma quái, – nó cầu nhàu. – Khu rừng này thật kì lạ, chẳng có lấy một con thú bình thường nào cả.

— Xuyt! – tôi đặt một ngón tay lên miệng và khẽ nói. – Nghe kìa!

— Em chẳng nghe thấy gì cả, – Nat phàn nàn.

— Đúng đấy, – tôi nói.

Tiếng gầm gừ, tiếng lầm bầm, tiếng cười đình tai không còn nữa.

Khu rừng yên tĩnh. Hoàn toàn yên tĩnh.

— Cơ hội của bọn ta đến rồi! – tôi kêu lên. – Chạy đi thôi. – Tôi kéo tay Nat.

— Hãy đợi đã! – Nat hỏi. – Ta chạy lối nào?

Tôi nhìn quanh.

— Chạy về phía suối, – tôi nói. – Bọn ta sẽ theo dòng suối tìm về chỗ bố mẹ. Có thể bọn ta sẽ nghe được tiếng bố mẹ vọng trên mặt nước.

— Đúng đấy, – Nat đồng ý.

Chúng tôi chạy băng qua vạt đất, lao vào rừng, băng qua các khóm cây rậm rì. Tôi nhìn thẳng về phía trước.

— Theo lối này này! – tôi nói lớn và chỉ tay về phía bên trái.

— Tại sao?

— Bởi vì, – tôi bực bội nói. – Chị thấy ánh sáng lấp ló sau cụm cây ấy. Điều đó có nghĩa nơi ấy rừng thưa dần. Gần suối, có nhiều cây mọc thấp hơn, nhớ chưa?

Tôi lao tới. Nat bám theo. Chúng tôi lạng lẽ chạy hồi lâu. Rừng cây bắt đầu thưa dần. Chẳng mấy chốc mặt đất hiện ra.

— Đấy! – tôi dừng lại. Nat gần như đâm sầm vào tôi. – Trước mặt kia.

— A! Suối đây rồi! – Nat reo lên. Nó vỗ vào người tôi, mừng rỡ.

Niềm sung sướng dâng trong lòng, chúng tôi cầm đầu chạy, Hai chị em chạy đến dòng suối cùng một lúc.

— Theo lối nào nữa đây? – Nat hỏi.

— Bọn ta lại rẽ trái, – tôi nói. – Lúc nãy đi, mặt trời rọi vào mặt nên giờ ta đi quay lưng lại hướng ánh nắng.

Đúng rồi! Tôi nghĩ. Chúng tôi đang đi trở lại trên con đường chúng tôi đã đi đến. Những gì chúng tôi phải làm bây giờ là theo dòng suối

quay về nơi cắm trại, về với bố mẹ.

— Bước khễ thôi, – tôi bảo Nat. – Đừng gây nên tiếng động, ngộ nhớ... Ngộ. nhớ bọn quái bám theo. Và nhớ để ý, biết đâu ta lại nhìn thấy Pat, – tôi dặn.

Tôi không biết Pat có còn ở trong rừng hay không. Tôi hy vọng nó đã tìm được đường quay về trại. Nhưng rất có thể nó đang còn quanh quẩn đâu đó, nằm trốn lủi quái một mình và run rẩy vì sợ sệt.

Ý nghĩ về việc Pat đang hoảng sợ lại giúp tôi dũng cảm thêm. Chúng tôi phải bình tĩnh để có thể giúp Pat.

Nat và tôi cúi người thấp xuống. Chúng tôi lần theo bờ suối, đi qua những cụm cây có tán lá như chiếc ô mọc gần mép nước.

Tôi có thể nhìn thấy mấy con cá màu xanh ánh bạc lượn lờ dưới nước.

Mãi nhìn đàn cá, tôi bị trượt chân. Tôi chộp vội vào cái cây có lá hình chiếc ô để giữ thăng bằng. Cái lá nhũn trong tay tôi. Dòng nhựa xanh tràn qua các kẽ tay.

Lại thế nữa! Một màu khác. Vàng. Đỏ. Còn bây giờ là Xanh.

— Ginger! Lại đây mau!

Tiếng gọi của Nat làm tôi giật bắn cả người. Tôi quay sang phía nó.

Nat chỉ xuống đất.

Tôi nhìn xuống, dựng cả tóc bởi hình thù trên mặt đất.

— Một dấu chân, – tôi thốt lên rồi thở hắt ra.

Bàn chân của Nat đặt vừa vặn vào dấu chân ấy. Dấu chân vừa khít với chân Nat.

— Pat! – chúng tôi cùng thốt lên.

— Nó đang ở đâu đây, – Nat vui vẻ nói.

— Đúng đấy! – tôi nói. Pat đã tìm ra đường quay lại suối.

— Có lẽ nó đã về đến trại rồi, – Nat hồi hộp nói. – Chúng ta hãy đi theo dấu chân nó.

Chúng tôi bước thật nhanh. Mỗi bước đi tôi lại hình dung ra gương mặt rạng rỡ của bố, mẹ và Pat khi thấy hai chị em bước vào trại.

Dấu chân Pat rải đều theo bờ suối một quãng rồi chúng rẽ vào rừng.

Chúng tôi lần theo vào rừng và thấy mình đang đứng trên một lối mòn. Cây cối mọc rậm rì trước mặt.

Phía trước, mặt trời khuất sau rừng cây.

Không khí ẩm ướt và lạnh lẽo.

Tôi nghe một tiếng gầm quen thuộc.

Ngay phía sau.

Mặt đất rung chuyển.

— Quái vật! – tôi hét. – Chạy đi.

Tôi kéo Nat chạy về phía trước. Chúng tôi men theo lối mòn. Nó uốn sang phải rồi lượn sang trái. Tôi không biết chúng tôi đang chạy về hướng nào. Cành cây quật vào mặt hai chị em. Tôi gạt chúng sang một bên. Tán cây rung chuyển và lắc lư trên đầu chúng tôi. Quả bí rơi rào rào xuống mặt đất xung quanh hai đứa.

Con gì đó âm ỉm và ươn ướt quấn vào tay tôi. Tôi rảy ra. Một vật khác bám lấy.

Chúng dài nhằng.

Tròn lẳn và vàng khè.

Trên những cành cây, chúng tiếp tục rơi xuống, treo lủng lẳng trên nền rừng. Mấy con khác lao ra từ thân cây. Chúng bện xoắn vào nhau tạo thành tấm lưới dày vắt từ cây nọ sang cây kia.

Vài con duỗi dài trên mặt đất. Nat và tôi phải nhảy tránh, luồn lách cố thoát qua đám dây dợ lủng nhùng, âm ỉm, ươn ướt biết ngoe

nguây ầy, tìm lối đi.

Nhưng đâu có dễ, tôi nghe Nat thở hỗn hển.

Sườn tôi đau nhức. Hơi thở tôi dồn dập, nóng hổi.

Tôi cần phải dừng chân nghỉ nhưng nào có được. Mặt đất vẫn cứ tiếp tục chao đảo dưới chân chúng tôi. Rừng cây âm vang những tiếng gầm ghê rợn. Bọn quái vật đang đuổi đến. Chúng sắp tóm được chúng tôi.

— Hãy cẩn thận! – Nat nhắc.

Tôi nhìn thấy chiếc mạng nhện lớn vắt ngang qua đường.

Nat nhảy vọt qua. Nó vượt qua được. Tôi dồn hết sức, nhảy thật cao.

Nhưng chưa cao đủ mức.

Cái mạng nhện hung hung ắt ắt quấn lấy mắt cá chân tôi. Tôi ngã xuống đất. Các sợi dây màu vàng mẫm mẫm ấy quấn chặt chân tôi. Hoảng hốt, tôi chộp lấy và cố giằng chúng ra.

Đám dây lại siết chặt vào.

Chặt hơn nữa.

— Nat! – tôi gọi. – Giúp chị với!

— Em bị kẹt rồi! – nó gào lên. Giọng nó lập cập. – Cứu em với, Ginger!

Tôi chẳng thể cứu nó. Tôi không thể cử động.

Tôi nhìn xuống chân. Đám dây đang siết chặt hơn, chặt hơn.

Sợi dây khác vòng qua thắt lưng tôi.

Tôi nhìn xuống nó.

Mấy sợi dây phát sáng này là gì nhỉ?

Mấy con mắt ư?

— Mắ! – tôi gào lên.

Dây dợ thì không có mắ!

Và rồi tôi nhận ra những vật tôi đang nhìn.

Những sợi dây không phải là dây.

Chúng là lũ rắn.

Tôi thét lên.

— Ginger! – Nat gào từ phía sau tôi. – Chúng chẳng phải là dây rừng. Chúng là rắn!

— Chị chẳng biết phải làm gì bây giờ nữa! – tôi rên rỉ.

Con rắn quấn quanh thắt lưng tôi buông chùng ra rồi trườn lên cánh tay phải của tôi. Tôi cảm giác nó dày và nhám khi chạm vào da tôi.

Tôi hít một hơi thở thật sâu rồi đặt bàn tay trái lên mình con rắn. Nó ấm ấm.

Tôi tóm chặt, cố giật ra.

Nhưng không thể.

Con rắn quấn chặt tay tôi. Đôi mắt lạnh lẽo, hung tợn.

Tôi cảm thấy có cái gì chạm vào đùi. Tôi nhìn xuống.

Một con rắn nữa đang leo lên người tôi.

Mồ hôi chảy ròng ròng xuống trán tôi.

— Ginger! Cứu em với! – Nat rên rỉ. – Chúng đã quấn khắp người em.

— Chị – chị cũng vậy, – tôi lắp bắp. Tôi nhìn cậu em. Mắt nó tròn xoe đầy kinh hãi. Nó cố giãy giụa để thoát ra.

Con rắn quấn quanh đùi tôi quay đầu lại và trợn ngược đôi mắt dữ tợn nhìn tôi.

Con quấn quanh tay tôi siết chặt hơn, siết mãi cho đến lúc mấy ngón tay tôi sưng đỏ vì tụ máu. Nó rít phì phì. Tiếng rít chậm rãi và dài như thể nó là chúa tể về thời gian trên trái đất này.

— Chúng sắp tấn công! – Nat cất giọng kinh hoàng gào lên.

Tôi không trả lời. Tôi cảm thấy một cái lưỡi dính dính đã chạm vào cổ tôi.

Lạnh lẽo.

Lưỡi chúng lạnh lắm.

Và đầy gai nhọn.

Tôi nhắm nghiền mắt và nín thở.

Đừng cắn. Xin đừng cắn, tôi cầu xin.

Một tiếng gầm làm rung chuyển mấy bụi cây xung quanh chúng tôi.

— Grừ... grừ...

Fleg nhảy vọt ra khỏi bụi cây. Nó nhìn Nat và tôi. Mồm nó há to. Tôi sợ đến cứng cả người.

Tôi thấy mắt Fleg trợn tròn kinh ngạc khi thấy lũ rắn.

— Rắn Mắt Đôi! – nó gào lớn.

Cả người tôi run bắn lên, tôi kinh hoàng nhìn nó.

Rắn mắt đôi là gì?

Chúng tốt hay xấu?

— Xin chúc mừng! Rắn Mắt Đôi! – Fleg nói lớn. Nó lắc đầu với vẻ ngơ vờ. – Bọn mày đã bảo không tham dự trò chơi này mà.

Mấy con rắn quấn chặt tôi hơn.

Tôi nhìn nó.

— Mày đang nói gì vậy? – tôi hỏi lớn.

— Hai mươi điểm, tao nói thế đấy. – Quái vật khổng lồ gầm gừ. – Tao sẽ phải chơi tích cực hơn nếu không thì mày sẽ thắng.

— Ai thêm vào cái chuyện thắng thua ấy! – tôi gào lên. – Tao chẳng thể nào thở nổi! Gỡ bọn rắn này ra đi!

Fleg cười khùng khục:

— Gỡ ư, – nó bật lên tròng cười. Mấy nếp da gấp dưới hàm nó phập phồng. – Đây là món hời đó.

— Bọn tao biết, – Nat nài nỉ – Gỡ chúng ra đi!

Fleg dường như bối rối.

— Sao lại thế? – nó hỏi. – Chúng nó có thể cắn bọn mày cơ mà.

— Tao biết! – tôi gào lên. Hãy giúp bọn tao, hãy làm ơn!

Lũ rắn le lưỡi liếm má tôi. Bụng tôi thót cả lại.

Fleg nhe răng cười.

— Nếu chúng cắn thì bọn mày sẽ được nhận giải thưởng Triple Hisser, – nó giải thích – trị giá sáu mươi điểm.

Chịu bị cắn để lấy điểm ư? Trò chơi thật kì lạ!

— Quên số điểm ấy đi! – tôi rít lên. – Gỡ-chúng-ra-mau!

Fleg nhún vai.

— Được thôi.

Nó bước về phía tôi, đặt vuốt lên mình con rắn đang quấn quanh tay tôi.

— Lẽ ra mày cần phải có vuốt để giải quyết những vụ như thế này, – nó trách.

Fleg cù dọc theo mình rắn.

Tôi cảm thấy con rắn giãn người ra.

— Chúng thích cù lắm, – Fleg giải thích. Nó gỡ con rắn ra rồi quăng vào bụi cây.

Nó cù con khác rồi gỡ khỏi chân tôi.

Rồi nó quay sang Nat và cũng làm tương tự để gỡ mấy con rắn ra.

Khi gỡ xong, Fleg phóng ngay vào rừng.

Tôi loạng choạng đứng lên, xoa bóp, gãi khắp chân tay. Toàn bộ cơ thể tôi ngứa ngáy, nhức nhối. Tôi nhớ là mình đã gặp mấy con rắn ấy trong những giấc mơ.

Fleg thò cái đầu lông lá của nó ra khỏi đám cành cây.

— Mày đã có cơ hội chạm được tao, – nó khiêu khích. – Kém quá.

Nó há mõm cười hăng hắc. Rồi nhao vào rừng, biến mất.

Miệng tôi há hốc. Tôi trừng trừng nhìn nó trong nỗi nghi ngờ.

— Chạm nó! – Nat kêu lên. – Giờ thì em hiểu ra rồi. Nó như thể chơi Trốn Tìm. Luật chơi quá dễ Ginger à. – Nó quay mặt về phía tôi. Hãy tìm cách chạm vào một trong số những quái vật rồi chị sẽ không là Kẻ Tìm nữa. Chị sẽ không còn là Quái vật từ Phương Đông.

Nat co chân chạy đuổi theo Fleg.

— Đợi tí đã, Nat! – tôi chạy theo nó. Tôi giẫm lên vật gì đó cứng cứng. Tôi nghe tiếng kêu lạo xao.

Một tiếng lạo xạo nữa. Tôi nhìn xuống.

– Nat! Dừng lại! – tôi hét. Tôi phát hiện ra hòn đá màu da cam bên cạnh chân. Tôi nhặt lên và chạy đuổi theo Nat. – Này. Đợi đã!

Tôi nhìn xuống tay. Màu da cam. Mấy ngón tay tôi chuyển sang màu da cam khi chúng chạm phải hòn đá.

Tôi ném mạnh hòn đá vào một thân cây. Nat dừng rồi quay lại.

– Chị ném làm gì vậy? – nó hét.

– Để em đứng lại, – tôi đáp.

– Nghe này, Ginger, – Nat giục. – Chị phải chạm cho bằng được một trong số những con quái vật. Đây là cách duy nhất để thắng trong trò chơi này. Để tìm đường sống.

– Chị không nghĩ thế, – tôi bình tĩnh nói.

Nat hét lên.

– Sao chị rắc rối thế? Chỉ chạm vào chúng nó thôi mà?

– Không, – tôi nói. – Vấn đề không phải là ở chỗ chạm được vào chúng nó. Cuộc chơi này không giống như kiểu chị em ta thường chơi.

Tôi chỉ tay xuống đất.

Nat bước lại gần hơn. Nó nhìn theo hướng tay tôi.

Nó sững người lại. “Cái gì vậy?” – nó hỏi.

14

– Xương đấy! – tôi khẽ nói. – Cả đồng xương động vật.

Nat và tôi nhìn nhau. Đồng xương trông rùng rợn trong ánh nắng. Chúng trắng hếu.

– Có thấy gì ở kia nữa không? – tôi chỉ vào khoảng đất bên cạnh

đồng xương.

— Cái gì vậy? – Nat thất thần hỏi.

— Màu nâu đấy, – tôi nói. – Đám cỏ bên dưới đồng xương, đấy là hình vuông màu nâu.

Bữa Trưa Tự Do.

Nat không nuốt nổi nước bọt.

— Một con quái vật đã ăn nó, – Nat thì thào. – Thế đấy.

Tôi khoanh tay trước ngực.

— Trò chơi này không giống như chơi trốn tìm, – tôi nói một cách nghiêm túc. Tôi chẳng thể nào rời được mắt khỏi bộ xương con vật đáng thương kia. – Đây là trò chơi của tử thần.

— Nếu chúng ta thua, – Nat nói, – Ginger ạ, chúng ta tìm Fleg, nó sẽ giúp chị em ta.

— Là thế nào? – tôi hỏi.

— Chúng ta sẽ buộc nó giúp lần nữa.

— Làm sao ta có thể làm được điều đó?

Nat cười hở cả răng.

— Dễ ợt. Chúng ta sẽ lừa nó, giả vờ cần sự giúp đỡ, vờ như chị bị một con rắn khác quấn hay thứ gì đại loại như thế.

— Được đấy, – tôi đáp rồi tròn tròn mắt như thể Fleg đang đứng cạnh tôi lần nữa.

Nat nắm tay tôi.

— Mẹo này sẽ thành công đấy. Chỉ cứ hét lên kêu cứu. Fleg sẽ đến gần rồi chị nhảy ra chạm vào người nó. Thật là quá dễ. – Nat bật mấy ngón tay kêu tanh tách.

Tôi lắc đầu.

— Hãy quên chuyện ấy đi. Chị sẽ quay tìm dòng suối để thoát khỏi đây.

— Sao chị lại cứng đầu đến thế? – Nat gào lên.

— Bỏi lẽ chị là Kẻ Tìm! – tôi hét. – Chị là kẻ bọn quái sẽ ăn thịt.

— Em biết nếu chúng ta cố gắng thì chúng ta sẽ chiến thắng, – Nat lấp bắp.

Tôi hít một hơi dài và cố nén cơn hoảng sợ đang dâng trong lồng ngực.

— Thôi được, – tôi nói. – Thôi được. Thôi được. Chị sẽ cố. Ta phải làm gì bây giờ?

Nat ghé vào tai tôi:

— Trước tiên em sẽ leo lên cây, – nó nói. – Từ trên ấy em sẽ phát hiện ra chỗ bọn quái nấp.

Tôi nhìn lên rừng cây cao, rậm rì vây xung quanh.

Tôi nghĩ về trò chơi. Tất cả những gì bọn tôi phải làm là chạm vào một con quái vật. Bất kì một con nào.

— Làm đi, – tôi bảo Nat. – Nhưng đừng ở trên ấy lâu quá đấy.

Nat quan sát để chọn một cây phù hợp. – Cây kia, – nó nói.

Cái cây rất cao. Cành cây rậm rì chìa ra xung quanh. Ngay chính giữa một nhánh cây là một mẫu cây cụt phình to. Những chiếc lá màu vàng xanh xăn vuron tỏa từ cành cây. Cái cây trông thật hấp dẫn để Nat leo lên.

— Nó nhiều nhánh lắm, – Nat nói, – và dễ leo như leo lên một cái thang. Em sẽ có thể nhìn thấy mọi thứ từ trên ngọn cây.

Tôi đợi dưới gốc cây.

Nat đặt chân vào cành thấp nhất rồi rướn người leo lên.

Nó leo từ từ, chắc chắn.

— Đã thấy gì chưa? – tôi lo lắng hỏi.

— Thấy một cái tổ thật kì lạ, – nó hét với xuống, – có mấy quả trứng thật lớn.

— Có thấy bọn quái không? – tôi hỏi lớn. – Em có thấy chúng không?

— Chưa thấy. – Nat leo cao hơn. Vài giây sau nó khuất khỏi tầm mắt.

— Nat! Em có nghe được giọng chị không? – tôi hỏi. Tôi khua tay quanh miệng gào lớn. – Nat! Em ở đâu rồi? Trả lời chị đi!

Tôi chạy vòng quanh thân cây, nhìn qua tán lá. Tôi thấy Nat gần đến trên ngọn.

Nat đang cẩn thận leo lên. Nó vừa rời một cành để leo lên cành cao nhất. Ngọn cây đứng đưa thật mạnh.

Tôi nín thở.

Có lẽ việc leo cây không phải là ý kiến đúng đắn.

Nếu tôi leo lên để tìm cách cứu Nat.

— Nat! – tôi gào lên gọi. Cổ tôi bồng rắt vì hét quá lớn.

— Hãy cẩn thận!

Thân cây đứng đưa thật mạnh. Thoạt tiên nó chao nhẹ rồi mạnh dần lên.

Những mảng vỏ cây mốc thối từ từ bong ra, rơi xuống mặt đất.

Những cành cây to lớn bắt đầu chuyển động, bắt đầu uốn cong hướng ngọn vào giữa thân cây.

Vào giữa lõi cây nhô cao.

Tôi nhìn. Cành cây gọi tôi nhớ lại điều gì đó, rất quen thuộc.

Những cánh tay, tôi nghĩ. Những mắt cành cây như những khuỷu tay. Đám lá cành là những cánh tay lớn, vươn ra...

Tôi dụi mắt. Tôi đang nhìn thấy gì nhỉ?

Cành cây đang vươn về phía Nat.

— Nat! – tôi gào.

Trên đầu tôi, tôi thấy Nat đang đứng vững trên một cành cây.

— Nat! – tôi bắt lực chạy quanh gốc cây, đâm mạnh vào thân cây.

— Nat! Xuống mau! – tôi gào. – Cái cây biết cử động!

Từ trên ngọn cây, Nat nhìn xuống.

— Chuyện gì vậy? – nó hỏi.

— Xuống mau! – tôi gào lên. – Mấy cành cây.

Nhưng lời tôi đã muộn.

Mấy cành cây bên trên đã quấn lấy tay Nat, kéo nghiêng người nó. Tôi thấy nó đứng đực ra vì kinh hoàng.

Những cành cây khác từ từ quắp vào.

Chạm đến và quấn chặt nó.

— Ginger! – Nat gào lên. – Cứu em với!

Kinh hoàng, tôi nhìn lên hai cành cây thấp hơn đang di chuyển về phía Nat. Mấy cành trên cao chuyển nó xuống những cành thấp.

Những cành thấp quấn lấy nó, giữ chặt.

Thật không thể nào tưởng tượng nổi! Tôi thậ̀m nhụ̃. Chẳng thể hình dung được! Chân Nat lơ lửng trong không khí. Nó vung chân đá loạn xạ vào đám cành lá.

— Thả tao ra! Thả tao raaaaa!

Thêm nhiều cành cây nữa quắp vào, giữ nó chặt hơn.

Vài nhánh cào qua mặt nó và đập vào lưng nó.

Chúng chuyển Nat xuống.

Chuyển xuống thấp hơn vào chính giữa thân cây.

Nơi có cành cây rậm rì.

Nơi có những cánh tay khỏe mạnh nhất của cây.

Nat gào thét. Nó gãy giữa. Mấy cành cây vươn ra quấn lấy chân nó.

Không còn lối để leo lên cứu nó. Các cành cây đang di chuyển mạnh. Thậm chí mấy cành cây nhỏ tuy không chạm được đến Nat nhưng cũng quắp ngược trở lên, tạo thành chiếc tổ chằng chịt lá cành bao quanh.

Trong lúc tôi bất lực đứng nhìn, những cành cây rậm ấn Nat vào giữa.

Nó biến mất!

— Cứu với! — Tiếng gọi nghẹn ngào của nó vẳng xuống. — Ginger, nó sắp nuốt em rồi!

Tôi phải làm gì đó, phải kéo nó ra cho bằng được, phải cứu đứa em khỏi cái cây ăn thịt người.

Nhưng bằng cách nào?

Chúng tôi đã thoát khỏi bọn rắn, thì cũng phải thoát khỏi cái cây này. Giá mà...

Ra thế đấy!

Tôi nảy ra một ý tưởng điên rồ. Nhưng chắc nó sẽ có tác dụng.

Nếu cái cây là sinh thể sống thì hẳn nó phải có tình cảm, tôi nghĩ.

Và nếu nó có cảm xúc thì chắc nó thích bị cù, như cái lũ rắn ấy!

— Ginger! Hãy cứu em! — tiếng gào của Nat yếu dần.

Tôi biết mình không còn nhiều thời gian.

Tôi lao vào thân cây. Một cái cành xõa xuống vồ tôi.

Tôi nhảy lùi lại, cào nhẹ nhẹ vào thân cây và cúi đầu tránh cái cành cây cố vồ tôi.

Cái cây cố đuổi tôi đi trong lúc nuốt cậu em tôi, nhưng tôi cúi thấp người tránh đám lá cành dưới thấp của nó.

Rồi tôi đưa tay cù vào lớp vỏ xù xì.

Cù bằng một tay rồi cả hai tay.

Có phải có sự rùng mình không nhỉ? Có thật là cái cây đã rùng mình?

Hoặc tôi chỉ tưởng tượng ra thôi?

Làm ơn! Tôi cầu xin trong lòng. *Làm ơn. Làm ơn. Xin hãy thả em tôi ra!*
Tôi dùng cả hai tay cù thật lực.

— Nat! — tôi gào lên. — Nat! Có nghe tiếng chị không?

Im lặng.

— Nat! Nat!

Không có tiếng trả lời.

Tôi không bỏ cuộc. Tôi cù mạnh hơn.

Thân cây bắt đầu gầy giat.

Lá cây chùng ra và rụng xuống. Chúng rơi trên tóc và cánh tay tôi khi tôi cứ cù mãi vào thân cây.

Tôi cù cật lực. Thân cây cứ nảy nảy bên dưới mấy ngón tay tôi.

Tôi nhìn lên. Giày của Nat đã nhô ra khỏi đám lá.

Rồi chân nó. Tay nó. Mặt nó.

Cành cây đang lắc lư, rùng rùng, chao đảo.

Nat vùng thoát ra. Nó chuyển từ cành này xuống cành khác. Kỹ xảo leo cây của nó được tận dụng tối đa!

— Mau lên! – tôi hét giục nó. – Chị không thể cù nó được lâu đâu, nhảy đi!

Nat trượt xuống theo thân cây.

— Khiếp quá! – Nat gào lên. Nó buông thân cây, nhảy ào vào khoảng không. Nó đứng xuống gần bên tôi.

— Chà, được đấy! Ginger!

Tôi chộp tay nó, hai chị em chạy xa cái cây.

Nat phúi mấy cái lá và cành cây nhỏ bám trên đầu.

— Em đã nhìn thấy bọn quái!

Tôi cắn cắn môi. Cái cây đã làm tôi quên khuấy đi trò chơi chết chóc ấy.

— Em thấy ba con, – Nat kể. – Fleg, Spork và một con có cái đuôi rậm. Ở đằng kia kìa. – Nó chỉ tay về phía bên phải.

— Chúng đang làm gì? – tôi hỏi.

— Cả bọn đang nấp sau một tảng đá xám lớn. Chị có thể dễ dàng chạm chúng.

— Được rồi, – tôi quả quyết nói. – Ta đi thôi.

— Chị sẽ làm được điều đó. – Đôi mắt đen của Nat nhìn tôi. – Em biết chị có thể.

Nat dẫn đường. Chúng tôi chậm rãi bò qua rừng tiến về phía hòn đá.

Phía trước, ánh nắng mờ nhạt và không khí lạnh lẽo hơn. Tôi biết trời sắp tối. Chẳng mấy nữa, mặt trời sẽ khuất hẳn sau cây liễu Gulla.

Tôi hy vọng mình còn đủ thời gian.

— Tảng đá kia rồi! – Nat thì thầm.

Tôi thấy một vạt đất trống nhỏ giữa rừng cây. Ngay chính giữa vạt đất ấy, một tảng đá xám nhô cao trên mặt đất bằng phẳng.

Hòn đá lớn đến nỗi đủ để nấp cả tá quái vật.

Nhịp tim tôi dồn nhanh.

— Em sẽ nấp đằng sau cây bắp cải này, – Nat nói.

Nó chui vào bụi cải bắp. Tôi bước theo. Tôi chưa chuẩn bị tinh thần để một mình đối mặt với quái vật.

Tôi cúi xuống buộc lại dây giày để cố làm giảm bớt cơn hồi hộp đang quặn lên trong bụng.

— Chỉ chạm vào chúng, – Nat thì thầm.

— Đi với chị, – tôi rủ nó.

Nat lắc đầu.

— Nếu hai chị em cùng đi thì sẽ gây thêm tiếng động, – nó nói. – Chị đi một mình thì ổn hơn.

Tôi biết nó nói đúng.

Ngoài ra tôi thầm nhủ công việc dễ ợt ấy mà. Lũ quái nấp sau tảng đá không biết tôi đang đến gần. Những gì tôi phải làm là chỉ cần chạm được một con. Tôi cảm thấy run run vì háo hức. Tôi có thể làm được điều đó.

Rồi trò chơi sẽ chấm dứt. Chúng tôi sẽ bình yên.

Tôi hít một hơi thở sâu, rồi thì thầm, sẵn sàng cả chưa, tao đi tìm đây.

Tôi bò về phía tảng đá. Tôi liếc nhìn lại. Nat nhô đầu lên khỏi cây cải bắp, đưa ngón tay cái khích lệ tôi.

Chỉ vài bước, tôi đến bên tảng đá. Tôi nín thở.

Tảng đá xám sừng sững trước mặt tôi.

Tôi vươn tay. Mấy ngón tay run rẩy vì hồi hộp.

Tôi nhảy chồm ra sau tảng đá.

— Hú. Ầm, – tôi gào lên. – Mà y là Đứa Tìm.

— Ủa?

Tay tôi quét vào khoảng không.

Chúng đã bỏ đi!

Chẳng còn con quái vật nào cả mà chỉ có một đồng dây bí rải ngổn ngang trên mặt đất.

Tôi dụi mắt ngạc nhiên rồi bước về phía trước tảng đá. Cũng không còn quái vật. Chúng đã bỏ đi.

— Nat! – tôi gọi. – Nat!

Nat tiến về phía tảng đá.

— Có chuyện gì vậy?

— Chẳng có gì. Chúng đi cả rồi, – tôi bảo nó. – Ta làm gì bây giờ

— Không phải lỗi của em, – Nat lầu bầu.

Tôi nhìn nó rồi cảm thấy hoàn toàn thất vọng và sợ hãi.

Một làn gió mạnh thốc tới. Tôi nhìn lên bầu trời. Màu nắng nhạt dần. Mặt trời sắp lặn.

Ngực tôi thót lại trong cơn tuyệt vọng.

— Không còn hi vọng nữa rồi, – tôi lẩm bẩm.

Nat lắc đầu.

— Chị có biết chúng ta cần làm gì không? – nó hỏi.

— Không biết. Cái gì vậy?

— Chúng ta cần vạch một kế hoạch khác.

Tôi bật cười. Nat thật là ngốc nghếch!

Nó tựa lưng vào tảng đá và chun chun mũi.

— Nhưng tảng đá này thuộc loại đá gì nhỉ? – nó hỏi.

— Một tảng đá bí hiểm, – tôi đáp.

Nat quan sát tảng đá không lồ.

— Có cái gì đang mọc trên tảng đá, – nó nói.

— Nhưng chớ có chạm vào đó, – tôi nhắc nhở.

Nhưng bảo Nat đừng làm thì có khác nào xui nó làm cho bằng được.

Nó đút ngón tay vào cái lỗ của tảng đá.

Tảng đá rung chuyển.

Một vết nứt xuất hiện trên đỉnh rồi chạy dọc xuống.

Nó rút nhanh tay về.

— Chuyện gì thế này? – tôi hét.

Từ trong tảng đá, một làn khói trắng bốc lên.

ẦMMMMMMMM!

Nat và tôi đưa tay bịt tai và nhảy lùi lại.

Tiếng nổ rền vang tựa nghìn quả pháo hoa nổ cùng một lúc.

Khói xám không ngớt tuôn ra từ tảng đá.

Tôi khó nhìn thấy Nat. Tôi bắt đầu ho. Mắt tôi cay xè.

Khói dăng dày đặc vạt đất chúng tôi đứng rồi từ từ tỏa lên các ngọn cây. Lát sau, nó nhạt dần.

Rồi tôi thấy Fleg đã đứng trong vạt đất.

Spork kề bên nó, đang gãi gãi cái hốc mắt sâu hoắm của nó.

Một con quái khác xuất hiện rồi một con nữa. Chúng nhìn Nat và tôi chăm chăm.

— Mà đã chạm *Viên Đá Tử Hình*, – Fleg gào lên.

Nat dịch sát vào người tôi.

— Hà?

Fleg gật đầu với quái vật có cái đuôi bù xù:

— Tóm lấy nó, Gleeb – Fleg ra lệnh.

Mồm Gleeb mím chặt. Mắt nó lồi ra. Nó vươn người chop tay Nat.

— Khoan đã! Hãy dừng lại! – tôi hét. – Nat không biết đấy là *Viên Đá Tử Hình*.

— Không công bằng! Không đẹp! – Nat gào lên.

Bọn quái phốt lò phản đối của chúng tôi.

Gleeb chop lấy Nat, nhấc cao lên trong không trung.

— Ta đi thôi, Gleeb gầm gừ.

Gleeb giữ Nat cân bằng trên hai tay. Rồi nó giả vờ làm rơi Nat.

Nat rú lên.

Gleeb và bọn quái nhe những cái mồm gớm ghiếc của chúng ra cười hô hố và vỗ vỗ mấy bàn tay lông lá vào nhau.

— Dừng lại! – tôi hét. – Thả nó ra!

— Nào, cùng đi! – bọn quái đồng thanh gào lên. Chúng lại vỗ tay. – Ta đi nào! Ta đi nào! – chúng ngân nga.

Tôi nhìn Fleg:

— Bảo nó thả em tao xuống!

— Nó đã chạm *Viên Đá Tử Hình*, – Fleg giải thích. – Nó phải chịu hình phạt của mình.

— Nhưng bọn tao không biết luật ấy, – tôi phản đối. – Bọn tao chẳng hề biết hết những luật lệ kì quái của bọn mày. Điều này thật bất công.

Tôi cố chop đôi chân đang lửng lơ của Nat.

— Đưa tao xem tay mày nào, – Fleg bảo. Nó chop tay tôi và đưa lên sát mặt. Nó quan sát lòng bàn tay.

— Những màu đoạt Điểm-cơ-bản! – nó thốt lên lúc nhìn tay tôi. – Năm mươi điểm rồi đấy. Mày không thể qua mặt được tao đâu. Trước đây mày đã từng chơi trò này. Rõ ràng là mày đã hiểu luật.

Tôi nhìn bàn tay. Màu sáp vàng bám từ cây gậy. Màu xanh dính từ lá của cây hình chiếc ô. Màu da cam từ hòn đá. Chúng là màu đoạt Điểm-cơ-bản ư?

— Nhưng... nhưng... – tôi lắp bắp. – Tao không chủ định bôi những màu ấy lên tay. Chúng bám bởi sự tình cờ.

Fleg và Spork nhìn nhau.

— Đi thôi, – Fleg ra lệnh và phẩy tay ra hiệu cho Gleeb.

Gleeb vắt Nat qua vai và bước theo Fleg vào rừng. Những con khác bước theo.

— Ginger! – Nat rên rỉ khi con quái vật đưa nó đi.

Tôi chạy theo chúng và cảm thấy bất lực hoàn toàn.

— Dừng lại! Bọn mày đưa nó đi đâu? – tôi rít lên. – Bọn mày sẽ làm gì nó?

Tôi bám sát chúng xuống con đường rộng ngổn ngang những tảng đá lớn.

Những Viên Đá Tử Hình ư?

Tôi đứng giữa đường tránh không chạm vào chúng.

Bọn quái dừng lại trước cổng dẫn xuống một đường hầm. Nó được đục từ một tảng đá khổng lồ nhất mà tôi từng thấy trong đời. Chúng cúi đầu và vội vã bước vào bên trong.

Tôi bước theo, tim đập thình thình.

— Ginger! – Tiếng gào của Nat vang vang trong đường hầm.

Bọn quái vật gầm gừ, lâu bầu và ọ ọ vì bị kích động.

Vài con cầm phập vuốt vào đường hầm lúc vượt qua.

Mọi thứ chao đảo. Các bức tường, trần hầm và cả mặt đất.

— Nat! – tôi gào lớn. Tôi chẳng thể nào nhận ra được giọng mình bởi những tiếng động ầm ầm ấy.

Tôi theo sau bọn quái ra khỏi đường hầm và tiến vào vạt đất trống rộng khác.

— Cái gì kia? – tôi hỏi.

Ngay giữa vạt đất, một cái hộp gỗ khổng lồ được treo trên một cành cây. Trông nó như thể một chiếc chuồng chim lớn. Tôi nhìn thấy một cái cửa nhỏ. Một cái bảng đính trên cửa với dòng chữ: LỒNG TỬ HÌNH.

Gleeb nâng Nat lên cao. Nó chìa Nat cho cả bọn quái cùng ngắm rồi xoay tròn, xoay tròn.

Nat thét lên.

Spork và lũ quái chép chép miệng và vỗ tay.

— KHÔNG! – tôi hét. – Bọn mày không được làm như thế.

— Nó phải bị quăng vào hộp, – Fleg tuyên bố. – Nó đã chạm vào Viên Đá Tử Hình. Đây là luật.

Gleeb nhét Nat vào trong *Lồng Tử Hình*. Nó cài chặt cửa. Fleg đút một cành cây lớn qua cái chốt để khóa chặt cửa.

Nat gào qua kẽ hở của các tấm ván.

— Ginger! Hãy cứu em ra khỏi đây!

Chiếc hộp Tử Hình đung đưa trong không khí.

— Đừng sợ! Nat! – tôi hét. – Chị sẽ cứu em! – Tôi rùng mình bởi nhận ra khó có thể thực hiện được lời hứa. Còn Nat thì quá nhỏ bé và yếu ớt.

— Bọn mày không thể giữ em tao ở đó mãi được – tôi bảo Fleg. – Khi nào nó sẽ được thả ra?

— Khi bọn tao ăn thịt nó, – Fleg lạnh lùng nói.

— Nhưng tao mới là Quái vật từ Phương Đông, – tôi phản đối – Bọn mày bảo chỉ có thể ăn thịt mỗi tao. – Tôi tiến lại gần Fleg hơn.

— Những kẻ bị nhốt trong *Lồng Tử Hình* cũng bị ăn thịt. – Fleg dẫu dài mở ra miệt thị. – Đừng có bảo là mày quên nhé. Ai cũng biết điều đó. Đây là luật cơ bản.

— Thế thì phải có cách để cứu nó ra chứ, – tôi nói lúc nhích lại gần hơn.

— Chỉ khi nào nó ăn thịt được một con Nhện Độc Tự Do Tẩu Thoát, – Fleg nói. Nó gãi gãi dưới cằm.

— Hà? Nó phải nuốt một con Nhện Độc? – tôi hỏi rồi nhích lại gần quái vật hơn.

Fleg nheo mắt.

— Đừng có vờ là không biết điều đó, – nó nói, rồi bắt đầu lảng xa.

Tôi nhảy chồm vào bộ ngực lông lá của Fleg.

Tôi vỗ thật mạnh vào người nó.

— Mày Tím! – tôi gào lên trong niềm hân hoan chiến thắng.

— Tao lấy làm tiếc, – nó bình tĩnh nói. – Tao tạm dừng cuộc chơi. Cú chạm vừa rồi không được tính.

— Không! – tôi hét lên. – Mày không thể! Mày không được đổi luật chơi.

— Tao không đổi! Luật là vậy đấy! – Fleg vói lên kiểm tra cái chốt khóa cửa lồng Nat. Nó đã cài chặt.

— Hãy cố lần nữa, – Spork gầm gừ. – Mày luôn còn cơ hội để cố một lần nữa.

Bọn quái gậy đầu đồng ý. Chúng lau bầu và xuyết xoa bởi kích động. Chúng đang cảm thấy phấn khởi. Chúng chạy tản khỏi vạt đất.

— Ginger! — Nat gào lên. Nó đâm đá loạn xạ cái hộp. — Cứu em ra khỏi đây mau!

Tôi tuyệt vọng nhìn nó. Tôi không thể nào với tới được trên ấy.

Nó ghé qua khe hở nhìn xuống tôi. Mái tóc màu hạt dẻ của nó rủ xuống mắt.

— Hãy làm cái gì đó nhanh đi, — nó nài nỉ.

— Chị sẽ thử thêm lần nữa, — tôi đáp.

Đây là lối thoát duy nhất.

— Em có thấy chúng ở đâu không? — tôi hỏi với lên. — Chúng đi theo lối nào?

Nat chỉ tay:

— Em thấy vài con đang nấp ở đằng kia.

— Chị sẽ quay lại, — tôi hứa, — sau khi chạm được một đứa trong bọn chúng.

Tôi cố giữ vẻ giọng thật tự tin. Giá mà lời nói của tôi thành sự thật nhỉ!

— Nhanh lên! — Nat giục.

Một cơn gió mạnh thổi qua vùng đất trống lỏm chỏm đá, đung đưa cái lồng. Nat quỳ gối, khom người xuống.

Tôi liếc nhìn nó lần cuối trước lúc chạy đi.

Những cái bóng ngả dài trên mặt đất. Tôi nhìn bầu trời. Màu da cam đã chuyển sang màu hồng đậm, đã gần tối.

Tôi lao nhanh vào rừng rậm.

Xung quanh, dưới lớp lá cây tôi có thể nghe tiếng côn trùng râm

ran. Như thế chúng đang vội về nhà kéo sọt trời tối.

Về nhà. Chúng sẽ được an toàn.

Cơn gió thổi ào qua rừng cây. Tôi vấp và gần như ngã nhào lên bụi cây bên thềm.

Rừng cây đang nuốt chửng tôi. Thời gian đang đuổi theo tôi.

Nhưng tôi đã phát hiện ra một con quái vật nấp bên cạnh bụi cây tán lá hình chiếc ô. Vai nó nhô cao. Đầu nó khẽ gật lên gật xuống.

Trông nó có vẻ như đang ngủ.

Cơ hội của mình đây rồi, tôi nghĩ.

Tôi từ từ tiến về phía nó. Quái vật trở mình.

Tôi dừng lại. Nín thở.

Nó lại nằm yên. Chắc là nó trở mình trong giấc ngủ.

Đây rồi, tôi nghĩ, cơ hội của mình đây rồi. Chỉ lát nữa thôi, nó sẽ là Quái vật từ Phương Đông.

Tôi xông tới. Rồi đứng chết trân.

Mặt đất chao đảo.

Quanh tôi chẳng có gì.

Chỉ toàn không khí.

Tôi khụy xuống, đổ nhào xuống, rơi... rơi... rơi...

Không... không... không...

Miệng tôi không ngót gào lên.

Tôi ngã vật ra mặt đất.

Đánh huych một phát.

Không khí trào ra khỏi phổi.

Vai tôi đập mạnh lên hòn đá nhọn cứng.

Tôi cất tiếng thét đau đớn. Tay chân tê dại.

Tôi cố hít thở thật sâu, đứng dậy nhìn quanh.

Tối quá. Tôi chẳng thể nhìn thấy gì cả.

Thế là hết, tôi nghĩ. Cuộc chơi đã chấm dứt.

— Ê – có ai ở kia không? – tôi gọi. – Có ai nghe tiếng tôi không?

Tôi dừng lại đợi câu trả lời, bất cứ câu trả lời nào.

Im lặng.

Tôi lê chân bước đi. Vai tôi nhức nhối. Tôi vịn người mấy lần để lưng đỡ tê.

Tôi đưa tay ra và sờ phải những bức tường xung quanh phủ đầy bụi. Tôi đã rơi xuống một cái hố sâu. Cái hố người ta đào để bẫy thú.

Bây giờ tôi là con thú bị sa bẫy.

Tôi lướt nhanh tay lên mấy bức tường. May ra tôi có thể tìm được cái gì để bám vào, để tìm cách leo lên.

A! Cái gì thế này?

Tay tôi chạm phải cái gì lạnh lạnh nhô ra khỏi thành hố.

Thu hết can đảm, tôi sờ nó một lần nữa. Nó cứng cứng trong tay tôi. A, một cái rễ cây, tôi thở phào.

Nó không cử động.

Tôi lần tay cao lên theo vách hố. Rễ cây đâm ra tua tủa từ bên dưới cho đến quá tầm với của tôi. Ổn rồi!

Tôi nhấc chân, đạp mạnh vào cái rễ thấp nhất. Nó chịu nổi.

Tựa những bậc thang! Tôi có thể bám vào leo lên khỏi hố.

Hai tay tôi với nắm mấy cái rễ trên cao. Tôi đu người lên. Tôi nghe mấy cái rễ cây kêu răng rắc.

Tôi tì sát người vào bờ tường, đất lở ra rơi ào ào, phủ xuống cả mặt tôi. Tôi nhắm nghiền mắt, đợi lớp đất rơi hết. Rồi tìm thấy cái rễ tiếp theo, tôi bám lấy, nhích dần lên.

Tôi còn được bao nhiêu thời gian nữa? Bao lâu nữa mặt trời sẽ lặn?

Vai tôi nhức nhối. Nhưng tôi đã trườn lên được khá xa. Tôi tựa vào bờ hố nghỉ một lát rồi tiếp tục leo lên.

Phụt!

Cái rễ dưới chân phải của tôi gãy cụp xuống. Chân tôi lơ lửng trong không gian.

Phụt!

Cái rễ trong tay phải tôi tuột ra.

Á! Tôi hét lớn khi lại bị rơi xuống.

Tôi ngã rầm xuống đáy hố. Tôi nằm bất động một lát rồi từ từ hít thở.

Tôi nhìn lên. Bầu trời mờ mờ, hồng hồng hiện ra trên miệng hố.

Ánh nắng mờ nhạt, tôi nhìn quanh. Tôi thấy mấy cái rễ vô tích sự rơi nằm trên đáy hố. Tôi nhìn kỹ xuống.

Ồ, không.

Ánh nắng rọi xuống tôi.

Mặt đất màu nâu.

Và có hình vuông.

Một hình vuông *Bữa Trưa Tự Do*.

Tôi bị mắc bẫy. Bị bẫy trong hình vuông *Bữa Trưa Tự Do*. Bọn quái có thể ăn thịt tôi, bất cứ lúc nào chúng muốn.

Tôi thót tim vì sợ bởi nghe tiếng những bước chân rầm rập phía trên kia. Tôi co người vào góc hố. Ép sát người vào lớp bụi bẩn.

— Đây này! – tôi nghe Fleg gào. – Nó rơi xuống đây này.

Fleg hiện ra trên miệng hố. Cái cảm lông thõng của nó xệ xuống. Mắt nó dán vào mắt tôi.

— Mày đây rồi! – nó gầm lên.

Spork chồm đến bên cạnh Fleg. Nó nhe răng cười và nhều nước bọt màu vàng xuống, lấp lánh bên cạnh giày tôi.

— Dưới ấy có mùi gì ngon nhỉ! – Spork gào vang. – Tao đói quá!

Gleeb lộ bộ mặt lông lá của nó ra giữa mặt Fleg và Spork.

Nó liếm liếm môi. Tôi nghe bao tử nó sôi ầm ầm.

— Kết thúc! – Spork gầm lên. – Lôi nó lên! Bọn ta sẽ chén thịt nó!

Tôi đưa tay lên che mặt.

— Xin đừng hại tao, – tôi kêu lên. – Tao chẳng làm gì hại bọn mày cả.

Fleg nhún vai:

— Mày đã chấp nhận chơi. Có lúc mày thắng. Có khi mày thua.

Spork và Gleeb thò vuốt xuống hố. Mấy cái vuốt nhọn quét qua người tôi. Tôi ép sát người hơn vào tường.

— Làm ơn, – tôi van xin. – Làm ơn đi đi và để tao yên. Bọn mày thắng rồi. Được chưa? Bọn mày có thể lấy hết điểm của tao.

— Điểm không thể đem cho được, – Fleg càu nhàu. – Mày biết điều đó mà.

Mấy con khác gầm gừ tỏ vẻ đồng ý. Chúng đưa tay tóm tôi.

Mắt tôi nhìn quanh hố.

Tôi cần tìm một cái gì đó để làm vũ khí.

Rễ cây ư?

Tôi giăng một cái rễ lớn lên khỏi lớp bụi.

— Lùi lại! – tôi quất và quật cái rễ vào vuốt của chúng.

Bọn quái vồ vào lưng nhau và cười cái điệu kinh tởm của chúng.

— Bọn mày sẽ phải ân hận đấy, – tôi dọa.

Tôi đang đùa chằng? Cái rễ cây thảm hại này chẳng thể nào làm chúng đau. Chúng nhận ra điều đó. Tôi đang là Quái vật từ Phương Đông. Tôi là món ăn tối.

Fleg cúi xuống hố và gầm vang. Vuốt nó chỉ cách mặt tôi một tí ti.

Tôi quật mạnh.

Vuốt nó quờ qua gáy tôi. Tôi cảm thấy thịt da bị xước.

Tôi nhảy tránh. Lông trên tay tôi dựng hết cả lên.

Giá mà mình có thể chui xuống đất như một con giun, tôi nghĩ.

Vuốt của Fleg quét qua quét lại trước mặt tôi:

— Đừng trốn nữa, – nó hét. – Mày chỉ làm bọn tao đói thêm.

— Thật là bất công! – tôi hét.

Nó quay sang Spork và Gleeb:

— Tao đã mệt quá rồi, – nó phàn nàn. – Nhượng bộ thế đủ rồi.

Đôi mắt tròn ngược của nó giận dữ nhìn tôi.

— Bắt lấy nó! – nó gầm.

Spork cúi xuống chộp cánh tay tôi. Tôi cảm thấy vuốt nó cắm vào da thịt tôi. Nó lôi tôi lên và giữ chặt chân tôi.

Thế là hết, tôi buồn bã nghĩ. Cuộc chơi đã chấm dứt.

Một đám mây bỗng bay qua trên đầu, tỏa bóng xuống miệng hố.

Fleg hú lên. Nó vỗ vào cái trán rộng của nó:

— *Phục sinh từ Bóng Mây!* – Nó gào lớn.

Spork thu vuốt lại, buông tôi ra.

Tôi lại rơi xuống đất, khuyu gối.

— *Phục sinh từ Bóng Mây!* – Spork gào lớn.

— *Phục sinh từ Bóng Mây!* – Gleeb lặp lại.

Tôi đứng dậy. Giọng nói giận dữ của bọn quái làm đầu tôi đau nhức.

Chúng giậm chân âm âm.

— Có chuyện gì vậy? – tôi hỏi.

— Mày bình yên, – Spork đáp, xì xì mũi tỏ vẻ căm tức – Lần này.

Còn sống ư? Tôi thở phào nhẹ nhõm.

— Mày được *Phục sinh từ Bóng Mây*, – Fleg giải thích. – Bọn tao không thể ăn thịt mày. Đây là luật tự do. Nhưng mày chỉ có thể sử dụng nó một lần thôi.

Một lần đã quá đủ, tôi chỉ hi vọng thế. Tôi sẽ không đòi nào chơi trò này nữa.

— Lần này bọn tao phải thả mày ra, – Fleg càu nhàu. – Nhưng mày vẫn còn là Quái vật từ Phương Đông.

— Mày vẫn phải chạm một ai đó trước lúc mặt trời lặn, – Spork nói.

Gleeb thở dài tiếc rẻ. Ba con quái vật quay vào rừng.

— Bọn tao đi ngay đây, – Fleg xướng lên.

— Khoan đã! – tôi giẫm giẫm chân. – Làm sao tao ra khỏi nơi đây? Tao làm sao có thể chạm được bọn mày cơ chứ một khi vẫn cứ ngồi dưới cái hố này?

Fleg trợn tròn mắt. Nhưng nó cúi xuống, đưa chân ấn vào phiến đá màu tím trên mặt đất gần miệng hố.

Đáy hố kêu cọt kẹt.

Rồi từ từ nâng lên, nâng lên.

Cuối cùng sau khi giật mạnh một cái, nó dừng lại cách mặt đất chừng vài mét.

Tôi có thể nhìn thấy mắt cá chân quái vật. Tôi có thể thấy mấy con bọt màu đen bóng đang bò trong lông nó. Tôi cực kì căng thẳng. Liệu đây có phải là mẹo lừa gì không? Tôi có thực sự không bị ăn thịt không?

— Tao vẫn cần sự giúp đỡ để leo lên khỏi đây. – Tôi bảo Fleg.

Fleg ấn vào phiến đá tím lần nữa.

Sàn hố lại di chuyển. Lần này nó dừng ngang với mặt đất.

Tôi nhảy khỏi hình vuông *Bữa Trưa Tự Do*. Bọn quái vây quanh tôi.

— Mặt trời sắp lặn rồi, – Fleg cảnh báo. – Cuộc chơi sắp kết thúc rồi đấy.

— Mày không còn nhiều thời gian nữa đâu – Spork phụ họa.

Fleg mím môi rồi quay đi.

— Chúc may mắn, – Spork chào lớn khi vội lao theo Fleg. Gleeب cũng bám theo. Chúng chạy lùi vào đường hầm đá.

— Đợi đã! – tôi gào lên. Tôi dốc hết sức chạy theo chúng.

Tôi lao vào đường hầm đá. Tôi có thể nghe tiếng bọn quái ở trước mặt. Chúng gầm gừ và khục khặc, cào mạnh vuốt vào bờ đá tạo nên những tiếng rít khét lẹt.

Tôi thấy chúng lao ra khỏi miệng hầm phía bên kia. Chúng tản ra. Mỗi con chạy một hướng.

Tôi nên chạy theo hướng nào? Tôi hiểu mình không được để phí thời gian. Tôi bám theo Fleg.

Nó thoát ẩn thoát hiện giữa những thân cây. Nó nhảy một bước qua mấy bụi cây.

Tôi hỗn hển, cố bám theo.

Fleg rải dài chân.

Chạy nhanh hơn, nhanh hơn.

Giờ thì tôi khó có thể theo kịp. Tôi đang hụt hơi.

— Đợi đã! – tôi tuyệt vọng kêu lên. – Đợi đã!

Fleg liếc nhìn qua vai. Nó biến mất vào rừng. Tôi không đuổi theo nữa. Trước mặt, bầu trời chuyển sang màu tím. Chẳng mấy nữa, vạn vật sẽ chìm vào bóng tối.

Tôi nhìn quanh, trong tuyệt vọng, cố tìm ra bóng một con quái vật để chạm vào nó.

— Hu, hu! Ở đây này! – tôi nghe tiếng gọi.

Tôi quay lại.

Spork. Nó vẫy vẫy tay giữa hai cái cây cao.

Tôi lao về phía nó.

Spork nhảy lồm nhồm trên con đường ngoằn ngoèo. Tôi bám theo.

Tôi còn biết làm gì khác?

Bất thành linh, tôi vấp phải hòn đá và ngã lăn xuống đất.

Tôi cố gượng đứng lên. Rừng cây xung quanh tôi hoàn toàn yên tĩnh.

Không còn bóng dáng một con quái vật nào nữa.

Tôi muốn hét lên! Rồi tôi đã hét.

— Fleg! Spork! Gleeb! Bọn mày ở đâu? Tôi gào lớn. Làm thế nào tôi có thể chạm được chúng chứ? Thậm chí tôi chưa tìm ra được chúng?

Mắt tôi nhìn khắp vùng.

Cái gì kia? Tôi hồi hộp.

À! Một cái đầu lông lá màu xanh! Nó nhô lên sau bụi cây.

Tay tôi vươn ra.

— Chạm này! – tôi reo lên – Mày là...

— Ôi chào! – Quái vật bé xíu vung tay loạn xạ.

Quái vật nhóc con! Quái vật duy nhất cao chưa đến một mét. Quá nhỏ để có thể tham dự cuộc chơi.

Thật bất công! Tôi nghĩ.

Hi vọng của tôi, một lần nữa, vội tan.

Tôi nhặt hòn đá và giận dữ ném vào rừng.

— Bọn mày ở đâu? – tôi hét. – Hãy lộ mặt mà chơi!

Quái vật nhóc con vỗ tay và gầm gừ với vẻ hạnh phúc.

Tôi nhìn nó. Tại sao nó lại đứng đây một mình?

Rồi tôi chợt hiểu ra. Dĩ nhiên.

Chắc chắn phải có một con quái vật khác ở bên cạnh. Một con cao hơn một mét, đủ khôn để giữ con quái nhóc.

Một con tôi có thể chạm vào.

Tôi quan sát kỹ vùng đất, kiểm tra từng bụi cây, hòn đá. Tôi sẽ phải đến từ phía sau chúng.

Hít một hơi thở sâu, tôi nhón chân nhẹ nhàng đi vào rừng, dừng lại xem xét kỹ sau mỗi tảng đá.

Rắc. Chân tôi giẫm lên một cành cây

Tôi đứng im và đợi.

Lặng như tờ.

Tôi bước tới.

Tôi cẩn thận lắng nghe.

Lặng như tờ.

Tôi bò tới. Một con phải ở đâu đây.

Nhưng ở đâu?

Rồi tôi nghe một tiếng động.

Tiếng lằm bằm.

Tôi bò ra sau bụi cây và lần từng tí về phía phát ra tiếng động. Âm thanh phát ra từ sau một tảng đá to lớn lạ lùng.

Tôi ghé mắt nhìn.

Spork!

Đúng! Spork đứng sau tảng đá lằm bằm một mình. Nó gãi gãi vết sẹo dài trên mũi.

Tôi có thể dễ dàng chạm nó.

Nhưng ngộ nhỡ đây là viên đá tử hình khác?

Nó có bốc khói không?

Tôi không muốn bị cầm tù trong cái lồng treo lủng lẳng trên không.

Giống như Nat. Nat thật đáng thương.

Tôi hít một hơi thở thật sâu nữa và nhích dần tới. Spork quay lại nhìn cánh rừng phía sau nó.

— Nhóc con, – nó gọi. – Mà ở đâu?

Tôi nằm dán xuống đất, chờ đợi.

Tim tôi đập nghe rõ mồn một. Tôi thu người nằm im. Spork không rời khỏi chỗ của nó. Nó thở dài và lại lằm bằm.

Chỉ ba bước nữa là tôi có thể chạm được nó.

Hai bước nữa.

Tôi quệt tay qua trán. Một bước.

Spork không biết tôi đã ở sau lưng nó. Thật tuyệt.

Tôi vỗ mạnh vào người nó.

— Mày Tím! – tôi gào lớn.

Spork đờ người ra trong cơn kinh ngạc. Hai tay nó giật bắn lên trời. Tôi nghĩ nó sắp sửa ngất!

— Tao đã chạm được! Tao đã chạm được! – tôi hạnh phúc hét to.

Spork găm gù rồi nhồm cao người. Nó cúi nhìn tôi. Nó chẳng tỏ vẻ thua cuộc. Nhưng rõ ràng nó đã bị tôi chạm trúng.

— Mày Tím! – tôi nhắc lại. – Mày là Quái vật từ Phương Đông!

Spork lơ đãng đưa vuốt lên gãi vào hốc mắt.

Tôi rùng mình. Chẳng lẽ Spork lại không tuân theo luật chơi?

— Tao lấy làm tiếc, – Spork dịu dàng nói. – Không phải lần này.

— Này! – tôi thốt lên giận dữ – Mày phải giữ đúng luật chơi chứ! Rõ ràng là tao đã chạm được mày!

Spork nhìn tôi như thể tôi là một diễn viên hài.

Có chuyện gì không ổn.

Nhưng là cái gì? Cái gì nhì?

Tại sao nó chẳng nói toạc ra?

Môi Spork cong cớn bởi nụ cười xấu xí.

— Mày chạm tao ở phía tây, – Spork thì thầm – Nó không được tính đâu.

Tôi cảm thấy máu nóng dồn lên mặt.

— Thật bất công! Tao đã chạm trúng mày! Tao đã chạm trúng mày!
– Tôi gào lên kể lể.

Spork nhún vai.

— Mày phải chạm tao từ hướng đông. Đã nhớ kỹ chưa? – đôi mắt ti hí của Spork gần như biến mất trong tiếng cười ngật nghẻo. – Mày hãy đang còn là Quái vật từ Phương Đông.

Tôi rên rỉ.

Sao tôi lại có thể quên nhỉ? Đây là luật quan trọng nhất của cuộc chơi. Làm sao tôi có thể biết được đâu là hướng đông? Khi mà thậm chí, tôi chẳng thể nào nhìn thấy được mặt trời?

Đầu tôi ong ong. Người tôi rã rời. Tôi đau đớn và giận dữ.

Spork đứng gần đó, toàn thân rung lên bởi điệu cười lặng lẽ.

Tôi nhìn lên bầu trời đang tối dần.

Đợi một lát nữa nhé!

Tôi leo lên tảng đá. Mặt trời đang lặn sau lưng tôi. Đây là hướng tây. Trước mặt tôi là hướng đông.

Tôi quan sát Spork. Không có Fleg bên cạnh, con quái vật to xác này ít hung tợn, như thể chẳng ác độc chút nào.

Hơn nữa, nó được chỉ định chăm nom thằng nhóc quái. Và chuyện gì đã xảy ra nhỉ? Nó đã để quái nhóc lẫn đi đâu mất.

Bây giờ nó lại đang bật cười bởi sự nhầm lẫn của tôi, nó thực sự

quên bằng tôi.

— Này, Spork, – tôi gọi. – Bây giờ mày có muốn chơi một trong số các trò chơi của tao không?

— Nhưng chúng ta vẫn đang chơi trò này, – Spork chợt nhớ.

— Ta tạm dừng lại. Dẫu sao, nó thật chán ngắt, có phải không? – tôi hỏi. – Trò chơi của tao hấp dẫn hơn nhiều.

Spork cào vào hốc mắt nơi con mắt đã mất, lôi ra con rận màu đen to tướng rồi quăng đi.

— Trò chơi của mày tên là gì?

— Đông Cứng, – tôi đáp nhanh.

Nat và Pat thích chơi trò này.

— Bọn ta sẽ quay tròn rồi khi tao hô dừng lại thì cả hai đứa đứng im, xem đứa nào giữ được thăng bằng, đứa nào bị ngã.

— Nghe vui thật nhỉ, – Spork đồng ý. – Sao ta lại không chơi cơ chứ?

— Vậy thì bắt đầu. – tôi nói. – Ta làm thử xem. Nào, xoay! – tôi hét.

Cả tôi lẫn nó bắt đầu xoay.

Tôi liếc nhìn Spork. Hai tay nó vung ra khi quay tròn.

— Nhanh nữa! – tôi giục. – Nhanh nữa đi!

Spork quay vù vù như thể một cái chong chóng.

Đuôi nó quệt rào rào vào mấy bụi cây. Tôi phải nhảy ra xa để tránh.

Spork bắt đầu chóng mặt.

— Nào, cuộc chơi, bắt đầu!

Spork như thể không nghe rõ lời tôi. Nó lão đảo và ngã nghiêng người vào một thân cây.

— Dừng! – tôi hét lớn.

Spork đứng phắt lại.

Tôi nhảy đến chạm vào người nó. Chạm thật mạnh.

Từ hướng đông.

— Mày *Tim*! – tôi reo lên rồi lùi lại. – Tao đã chạm mày từ hướng đông! Lần này đích thực mày là kẻ *Tim*!

Spork đưa hai tay lên ôm đầu, mắt nó nhắm nghiền. Tôi biết nó hãy còn đang xây xẩm mặt mày. Nó choãi chân ra để giữ thăng bằng rồi tựa người vào thân cây.

Nó đưa tay tự vả vào mặt:

— Mày đã chạm được, – nó thừa nhận. Lè cái lưỡi đỏ lôm ra khỏi miệng, nó thở hắt ra. – Tao là đứa *Tim* – Nó công nhận.

— Đúng. Đúng. Đúng! – tôi reo lên và nhảy cẫng lên vì vui mừng.

Spork tựa hẳn người vào tảng đá.

— Tao đã tự do, – tôi hồ hởi nói. – Cuộc chơi đã chấm dứt. – Tôi nắm một tay lại đấm nhẹ vào lòng bàn tay kia.

— Tao đi cứu Nat đây, – tôi nói. – Nó ở đâu?

Spork chìa một ngón tay có vuốt nhọn hoắt chỉ về phía bên phải tôi.

— Bọn tao sắp thoát khỏi đây! – tôi hét lớn.

Trong đời, tôi chưa bao giờ hạnh phúc như lần này.

— Ê, anh bạn già Spork ơi, – tôi giễu nó. – Lần này thì tạm biệt nhé. Tao đi đây!

— Đừng vội mừng, – Spork nói – Tao sợ là mày chẳng thể thoát được đâu.

— Quên đi nhé, – tôi nói. – Mà y không thể đổi được luật chơi đâu. Không thể đổi.

— Mà y chẳng thể thoát, – nó nhắc lại. – Cuộc chơi hãy còn tiếp tục cho đến lúc mặt trời lặn. – Nó nhìn tôi đầy thách thức.

Tôi nhìn bầu trời. Màu tím hồng đã chuyển sang xám nhạt. Thời gian không còn nhiều. Nhưng vẫn còn.

Tôi không muốn làm kẻ *Tim* lần nữa.

Tôi có thể trốn cho đến lúc trời tối mịt. Nhưng trốn ở đâu?

— Đừng có đứng đực ra đó, – Spork nhắc nhở. – Mà y có thể sẽ bị chạm lại đó.

— Đừng hồng, – tôi quả quyết. – Tao không để chuyện đó xảy ra đâu.

Trước lúc tôi chạy, Fleg ngật ngưỡng bước ra từ phía sau của một cái cây. Cái túi da dưới cằm nó lắc qua lắc lại.

Gleeb bám sau nó.

— Nó chạm được tao rồi! – Spork bảo chúng.

— Tao biết! – Fleg trừng mắt nhìn tôi. – Tao biết mà y đã chơi trò này từ trước.

Tôi siết chặt nắm đấm. Tôi đang tức điên lên. Tôi đã quá mức chịu đựng. Nhưng điều đó càng làm tăng thêm quyết tâm của tôi.

Bọn chúng buộc tôi tham gia cái trò chơi ngu ngốc của chúng. Nhưng bây giờ tôi sẽ không chịu thua nữa.

Fleg vẫy tay ra hiệu cho tôi chạy.

— Mà y hãy trốn thật xa cho đến lúc tao đếm đến “tren”, – nó nói –

Rồi bọn tao được phép đuổi theo mày.

Nó quay lưng lại và đưa tay bịt mắt.

— Gờ ling... pờ ru... zi... phờ ring... tren... — Nó đếm.

Tôi không còn cách nào để lựa chọn. Tôi cảm đầu chạy.

Không được dừng, tôi tự động viên. Dừng nghĩ gì cả. Cứ chạy. Tìm một nơi để nấp.

— Sẵn sàng chưa, bọn tao đến đây! — tôi nghe Fleg gào ông ổng.

Đằng sau tôi, bầy quái vật cứ gầm gừ trong cơn hưng phấn.

Tôi tạt ra khỏi lối mòn, chạy băng qua vạt cỏ cao, rậm rì giăng kín giữa những hàng cây. Tôi nhảy ào qua một bụi cải bắp.

Chân tôi nhức nhối. Bàn chân nóng như lửa đốt.

Nhưng tôi không thể dừng lại.

Không thể cho đến khi tìm được chỗ nấp.

Khi nghe tiếng nước vỗ vào bờ, tôi đứng chững lại. Tôi gần như rơi tõm xuống suối. Một con cá màu xanh cực lớn, ngoi lên khỏi mặt nước, đớp vào mắt cá chân tôi.

Nơi này không có chỗ nấp. Tôi quay lại chạy vào rừng.

Một cơn gió lạnh thổi thốc vào mặt tôi. Những quả bí ngân lên những âm thanh huyền diệu đầy bí ẩn.

— Tao đến đây! — Spork hét vang từ phía bên trái tôi.

Tôi cố chạy nhanh hơn. Nó sẽ không có cơ hội chạm được tôi đâu.

Tôi nhìn quanh. Theo lối nào nhỉ?

Đường hầm đá! Tôi thấy nó chỉ cách có vài bước chân.

Tôi lẩn nhanh vào bóng tối. Không còn tiếng quái vật gầm gừ hay rống gào, đường hầm yên tĩnh một cách đáng sợ. Tôi nhón chân, từ từ đi qua đường hầm. Khi ra đến bên ngoài, tôi lúi nhanh vào rừng cây

rậm rì. Tôi nấp sau một gốc cây và chờ đợi, cố giữ im lặng, bởi tôi đang thở hồng hộc và sợ bọn quái phát hiện ra!

Thoáng một cái.

Tôi thấy mặt đất rung chuyển bởi bọn chúng đang đến gần.

Tôi nín thở rồi chui xuống một cái cây tán ô.

Vài giây sau, Fleg, Spork và Gleeб lao ra khỏi đường hầm quăng mình chạy nhanh xuống lối mòn. Bốn con quái khác bám sát theo sau. Chúng vượt qua bụi cây tôi đang nấp, phóng nhanh vào rừng và cứ thế lao đi.

Tôi đợi cho đến lúc biết chắc là chúng đã đi xa.

Không gian yên ả.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tôi quờ chân đứng dậy.

Cái gì đó chồm vào tôi từ phía sau.

— Không! – tôi hét lên bởi kinh hoàng.

Hai cánh tay quàng qua người tôi. Một sinh vật đang cố quật tôi ngã xuống đất.

Tôi vẫy vùng và vùng chân đạp loạn xạ.

— Đừng! Đừng đạp nữa! – một giọng nói quen thuộc cất lên.

— Nat! – tôi reo lên. Tôi quay lại. – Nat! Em không sao chứ? Làm sao em có thể ra khỏi cái lồng đó?

— Lồng ư? Lồng nào? – Cậu em hỏi vặn lại.

— Cái lồng Tử hình ấy, – tôi nói. – Nat, tự em trốn ra hay bọn chúng thả em?

— Em không phải là Nat. Em là Pat đây mà.

— Pat ư? – tôi nhìn nó với vẻ nghi ngờ. Rồi tôi choàng tay ôm chầm lấy nó. Chưa bao giờ tôi cảm thấy sung sướng như gặp nó lần này.

— Em chạy đi đâu vậy? – tôi hỏi.

— Em chạy đâu? – nó kéo dài giọng. – Bọn chị trốn đâu mất thì có. Em đã đi tìm khắp nơi. Khu rừng này thật là kì lạ. – Nó nhìn quanh – Nhưng, Nat đâu rồi?

— Bị nhốt rồi, – tôi giải thích cho Pat. – Bọn quái vật tóm được nó. Sau khi em chạy vào rừng, bọn chị phải chơi cái trò này và...

— Trò chơi à? – Pat hỏi lớn. Nó lắc đầu ngơ vức. – Em thì bị lạc trong rừng còn chị và Nat thì lại chơi đùa?

— Không phải như em nghĩ đâu, – tôi nói. – Chúng ép bọn chị chơi, – tôi hạ giọng khẽ nói vào tai Pat. – Như thế chơi trốn tìm. Nhưng chúng là kẻ Trốn. Chị là người Tìm, là Quái vật từ Phương Đông.

— Thôi đủ rồi, – Pat hấp háy mắt.

— Thật đấy, – tôi khẳng định. – Trò chơi này liên quan đến tính mạng... Em phải tin chị.

— Tại sao? – Pat nhún vai. – Chị chẳng bao giờ tin em. Tại sao em lại phải tin chị kia chứ?

— Bởi vì nếu chúng ta thua, thì chúng sẽ ăn thịt chị em ta! – tôi giải thích.

Pat phá lên cười.

— Chị nói nghiêm túc đấy! – tôi nắm vai Pat lắc mạnh. – Chị đang nói sự thật! Nơi này rất nguy hiểm! Fleg và Spork đang lùng sục chị, nguy hiểm lắm.

Pat vùng khỏi tay tôi.

— Thôi đủ rồi! Fleg và Spork. Gâu gâu! – Pat cất giọng sủa vang.

— Xuyt, – tôi thì thào. – Hãy im lặng! – Tôi đẩy nó vào sau thân cây hình ô. – Pat! Em phải tin lời chị. Bọn chúng đang rình rập khắp nơi. Chúng có thể phát hiện nếu chúng ta không cẩn thận!

— Em nghĩ trò chơi này do chúng nghĩ ra phải không? – nó hỏi.

— Ừ. – tôi đáp.

— Và chúng có thể nói, – Pat tiếp tục, – nói bằng tiếng Anh.

— Đúng. Đúng. Đúng đấy. – Tôi thừa nhận.

— Chị thật là khó hiểu hơn em tưởng, – Pat nói và lắc đầu. – Thế Nat đâu rồi? Bị bắt thật chứ?

— *Gờ raaaao!*

Cạnh mấy tảng đá, một tiếng gầm rung chuyển mặt đất vọng lại.

— Lối này này! – một con quái vật quát lớn. – Gần đường hầm ấy!

Những bước chân giậm thình thình đến gần hơn. Mặt đất chao đảo dưới chân chúng tôi.

Mắt Pat mở to đầy kinh ngạc. Nó nắm tay tôi.

— Chúng đấy! – tôi thốt lên. – Giờ thì em đã tin chị chưa?

Pat cố nuốt nước bọt và gật đầu.

— Vâng. Em tin chị – nó sợ hãi nói!

— Nó ở ngay đây! – một con quái vật gọi lớn.

— Chúng đã nghe tiếng chị em ta, – tôi thì thào vào tai Pat – Chạy!

Pat và tôi lao ra.

Chúng tôi chạy băng qua rừng, nhảy qua mấy đống cành cây rụng, ngổn ngang, bắt chắp cả gai nhọn cào qua mặt.

— Theo lối này! – tôi gọi. Tôi kéo tay Pat – Cúi thấp xuống!

Chúng tôi chui vào một cụm cây dày.

Spork chạy vụt qua hai chị em.

Tôi có thể nghe tiếng nó đánh hơi.

— Nó có thể phát hiện ra ta không? – Pat thì thào hỏi.

— Suyt! – tôi đưa tay lên môi ra hiệu.

Chúng tôi bò chui vào giữa bụi cây.

Fleg xuất hiện, hấp tấp tiến về phía bọn tôi.

Tôi chống tay, bò thấp xuống và kéo Pat thấp xuống cạnh tôi.

Fleg lao vụt qua.

Tôi biết chúng tôi không an toàn. Còn nhiều quái vật nữa sẽ kéo đến. Rồi một con trong số đó có thể phát hiện chúng tôi.

Tôi ra hiệu cho Pat bám theo tôi.

Chúng tôi trườn sâu vào rừng.

Trong này, cây mọc dày hơn. Cành cây đan chằng chịt đến nỗi tôi chẳng nhìn thấy kẽ hở giữa chúng. Tôi đưa tay tới trước, lần tìm đường đi.

Tay tôi chạm phải một vật.

Vật ấy lớn.

Ấm.

Và đây lông lá.

Tôi lùi nhanh lại, đâm mạnh vào Pat.

Tôi đã chạm phải vật gì?

Bụi cây hé mở và một con vật kì lạ nhảy ra.

Tôi chưa từng thấy con gì như nó.

Nó có thân hình là của một con chó, lớn bằng con chó béc-giê Đức và cái mặt của một con sóc.

Mình chẳng thể nào tin được! Tôi nghĩ.

Nó cũng có thể nói.

— Vào đây! Nhanh lên! – quái vật giục bằng một kiểu giọng rụt rè, đứt quãng.

Cái mũi sóc của nó khịt khịt. Cái đuôi chó to xù của nó quật từ phải sang trái và ngược lại.

Chúng tôi có thể tin nó được chẳng?

— Vào đây! – nó nói léc chéc.

Nó vẫy tay trong không khí, chỉ vào bụi cây lá màu da cam rậm rạp.

Pat lùi lại nhưng tôi vẫn bò tới. Tôi thấy lối vào cái hang khuất sau lá cây.

— Đây là nơi nấp kín đáo, – tôi bảo Pat.

— Nó là *Hang Trốn* đấy, – con chó-sóc nói. – *Hang Trốn* là nơi để trốn. Nhanh lên! – Con vật rẽ lá cây mở đường cho chúng tôi.

Mặt đất lại rung chuyển. Tôi quay nhìn và thấy đàn quái vật màu xanh lông lá ở đằng xa. Chúng phóng nhanh về phía tôi.

— Tốt hơn là ta vào đi, Pat! – tôi nói.

Pat do dự.

Tôi chộp tay nó kéo theo. Tôi cúi người chui vào *Hang Trốn*.

Đột nhiên tôi nhớ lại chuyện đã xảy ra khi Nat chạm vào *Tảng Đá Tử Hình*. Ý nghĩ ấy khiến tôi run rẩy. Liệu chúng tôi có thực sự an toàn trong *Hang Trốn* không?

Bầm! Bầm!

Bọn quái đến gần hơn.

Pat do dự và lùi lại.

— Bọn chúng đâu? – một con quái hỏi. Tôi nhận ra giọng Fleg.

— Bọn chúng chắc ở đâu đây, – Spork trả lời

Con chó-sóc đứng bên ngoài. Nó đẩy những chiếc lá màu da cam. Chúng trở lại như cũ, che kín lối vào hang.

Pat và tôi thu nhỏ mình, tránh không để bị nhìn thấy.

Chúng tôi nép sát vào nhau. Trong hang, không khí ẩm ướt. Tôi gập chân lại.

— Cố đuổi người cho thoải mái, – tôi thì thầm với Pat. – Bọn ta có thể ngồi lại trong này lâu đấy.

Cái gì đó chạm vào cổ, tôi đưa tay gỡ.

Con gì đó đốt vào tai.

Tôi giật mình.

Tôi chà mạnh tay lên tai rồi cảm thấy cái gì đó bò lên má.

— Ối! – tôi gào lên khi bị một cú đốt nhức nhối trên vai. Tôi quay sang Pat. Nó đang phủi tay lên cổ và tai.

Con gì bay vù qua tai tôi.

Con gì chui vào tóc tôi. Tôi lắc mạnh đầu.

Toàn bộ người tôi ngứa ngáy và nhức nhối. Nơi nào cũng ngứa.

Tôi nhô lên:

— Cứu với! – tôi gào. – Chuyện gì thế này? Trong này đang có loài quái vật gì?

— Cứu tôi với! – tôi hét và gãi thật lực. – Cứu chúng tôi với!

Khuôn mặt con chó-sóc xuất hiện trước cửa hang.

— Chuyện gì đang xảy ra với chúng tôi trong này vậy? – tôi hỏi lúc vặn vẹo người gãi sồn sột.

— Tao quên chưa nói cho bọn mày, – quái vật kì lạ thì thầm. – *Hang Trôn* cũng là nhà của lũ rận!

Rận!

— Ồ – Pat khẽ rên. Nó chà mạnh lưng vào vách hang. Lũ rận lại có cánh, bay loạn xạ phát ra những âm thanh o o, xẹt xẹt...

Chúng bò xuôi bò ngược chân tôi, tay tôi, mặt tôi và cả tóc tôi nữa.

Tôi đập rớt một con trên má rồi xát mạnh tay lên đôi chân trần giết lũ rận chết lả xuống lòng hổ.

Pat rên rỉ bên cạnh tôi.

— Phúi chúng ra khỏi người em với, Ginger! – nó rên rỉ – Cứu em với!

— Xuyt! – con chó-sóc chồm vào hang. – Yên lặng nào! Con Quái vật từ Phương Đông đang đến đây. Đừng làm ồn nếu không nó sẽ phát hiện ra bọn mày!

Pat và tôi dịch sát vào nhau.

Tôi nín thở, không cử động.

Tôi đếm đến mười. Xung quanh lặng như tờ, tôi vò như mình không bị lũ rận hành hạ.

Tôi nhắm mắt và tưởng tượng ra cái phòng ngủ của tôi. Những tấm ảnh trên tường. Chiếc giường đệm phủ khăn trắng muốt. Tôi tưởng

tượng ra cảm giác, mình đang nằm dưới chăn, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Nhưng rồi tôi lại nghĩ về lũ rệp trên giường!

Tôi không thể phớt lờ được lũ côn trùng đang bò lổm nhổm khắp người. Tôi không thể nào không nghĩ đến chúng. Tôi hết sức chịu đựng. Tôi cần phải gãi. Tôi phải hét lên.

Tôi chẳng thể ngồi lại trong này thêm một phút giây nào nữa.

Tôi nghe tiếng chân bình bịch của một con quái vật gần miệng hang.

Tôi nhận ra giọng Spork.

— Ê! – nó hỏi con chó-sóc. – Mà có thấy mấy con vật lạ nào ở đây không?

Spork quen với con quái này ư?

Chúng có phải là bạn của nhau không?

— Trả lời tao đi, – Spork giục.

Tôi lặng người đi đợi câu trả lời của quái chó-sóc. Làm ơn đừng nói với bọn nó tao nấp trong này, tôi cầu mong.

Làm ơn...

Một con rận to béo, lầy nhầy đáp xuống mặt tôi. Tôi đưa tay chộp. Nó nhảy xuống gò má. Tôi phúi mạnh nhưng không thể nào đuổi nó ra khỏi mặt được. Tôi cảm thấy tiếng thét đang dồn lên cổ họng.

Tôi không thể chịu đựng thêm một tí nào nữa.

Miệng tôi há to.

Tôi phải hét. Tôi phải!

— Á-á-á!

Tôi đưa tay lên bịt chặt mồm lại. Tôi phát ra những âm thanh bé nhỏ.

Những chiếc lá màu da cam rung rinh. Tay Fleg thọc vào cửa hang.

Tôi chết điếng cả người. Tôi nghe Pat hỗn hển.

— Cái gì trong này? – Fleg hỏi con quái chó-sóc.

— Rận, – chó-sóc trả lời. – Hàng ngàn con.

Hàng triệu thì có! Tôi cay đắng nghĩ. Lũ rận bò nhưng nhúc lên cả mặt tôi, tay tôi, chân tôi. Chúng bay vù vù qua tai tôi.

Fleg chõ mũi vào hang.

Tôi nín thở.

Fleg đánh hơi.

— Mùi gì kì lạ vậy? – nó phàn nàn.

— Mùi côn trùng – tôi nghe tiếng quái chó-sóc đáp.

— Tôm thật! – Fleg nói. Nó buông đám lá ra, chúng lại che khuất miệng hang.

— Chỉ có rận ở trong đó, – Fleg nói với Spork – Không có người đâu!

— Đương nhiên là không, – quái chó-sóc phụ họa. – Bọn người đã chạy hướng khác.

— Sao mà không bảo bọn tao từ trước? – Fleg nổi giận.

Spork quát mấy con quái vật còn lại:

— Bọn chúng không ở đây! Đuổi theo lối khác. Nhanh lên! Cuộc

chơi chỉ còn có mấy “tren” phút.

— Tao sẽ tóm được nó, – tôi nghe Spork bảo với mấy con khác. – Tao phải chạm lại nó! Không có con người nào lại có thể buộc tao làm Quái vật từ Phương Đông!

Tôi nghe bước chân chúng nện ầm ầm, rẽ sang hướng khác.

Một “tren” phút! Tôi không biết chính xác “tren” là gì, nó dài bao lâu? Nhưng tôi biết cuộc chơi sắp kết thúc. Nếu Spork không chạm được tôi thì các em tôi và tôi sẽ được tự do.

Nhưng tôi không thể nào nán lại trong cái hang đầy rận này một giây nào nữa. Tôi run rẩy lần ra phía cửa hang. Khắp người tôi ngứa ngáy, nhúc nhối đến nỗi tôi rất khó cử động tay chân.

Pat nhấc chân lên.

— Thậm chí chúng đã bò cả vào trong giày em! – nó càu nhàu rồi tháo dây, cởi giày ra. Nó lật ngược chiếc giày xuống. Hàng trăm con rận đen roi lộp độp xuống đất, chen chúc rồi phóng vụt đi.

— Tao chẳng thể nào hết ngứa ngáy! – tôi than. – Tao sẽ bị ngứa suốt cả những năm tháng còn lại của cuộc đời.

— Tốt hơn là bọn mày nên trốn đi, – con quái chó-sóc nhắc nhở. – Bọn chúng có thể quay lại. Còn bọn mày chỉ có thể được phép sử dụng cái hang này mỗi một lần này thôi.

Pat và tôi cảm ơn quái vật rồi lao vào rừng.

Tôi chưa thấy vạt rừng này bao giờ. Pat và tôi mở lối qua các cụm cây cao. Tôi dừng lại.

Một cây liễu khổng lồ mọc ngay trước mặt. Cành của nó thông xuống, quét cả lên mặt đất.

Có phải đây là cây liễu Gulla?

Chắc là thế.

Tôi nhìn quanh, hòng tìm một nơi để nấp. Một phiến đá thấp, dài nhô lên khỏi mặt đất, bên cạnh cây liễu.

— Nhanh lên! – tôi khẽ giục rồi chộp tay Pat kéo vào sau tảng đá.

— Kia chắc là cây liễu Gulla, – tôi bảo nó. – Khi mặt trời lặn khuất sau thân cây ấy, chị em ta sẽ bình yên.

Pat gật đầu mà không nói gì. Nó đang thở dồn dập. Nó gãi má vì hãy còn ngứa, cả hai chị em hãy vẫn còn ngứa.

— Nằm yên, – tôi nhắc. – Chớ có chạm tảng đá.

Chúng tôi cuộn tròn người, nằm im lặng.

Và chờ đợi.

Tim tôi nện thình thình trong lồng ngực. Da tôi ngứa ngáy. Tôi nằm sát gần cậu em và lắng nghe.

Im lặng.

Chỉ có tiếng thì thảo của gió ngao du qua rừng cây. Không có một âm thanh nào khác.

— Chúng ta đã bình yên chưa? – Pat run rẩy hỏi.

— Chưa đâu, – tôi trả lời. Tôi ngược mắt nhìn lên bầu trời đang ngả dần sang màu than. Vài tia nắng yếu ớt quét lên ngọn cây liễu.

— Nhanh lên! – tôi giục mặt trời. – Lặn đi! Mày còn chờ gì nữa?

Bầu trời tối lại, chỉ còn chút ánh sáng lơ mờ bên kia cây liễu Gulla.

Bóng tối sập xuống. Cả bầu trời đen thui.

Mặt trời đã lặn.

— Bọn ta bình yên rồi! – tôi gào và nhảy căng lên. Tôi quay lại vỗ vào người Pat.

— Bọn ta tự do! Bọn ta đã chiến thắng!

Tôi bước chân ra khỏi tảng đá.

Một bàn tay nặng nề đập mạnh vào tôi. Đập vào vai.

— Mày *Tim!* – Spork rống vang. – Mày là đứa Quái vật từ Phương Đông.

— Hà?

Tôi chờ người ra vì kinh ngạc. Cú vỗ đau buốt của quái vật hãy còn trên vai tôi.

— Thật bất công! – Pat gào lên. – Thật bất công! – nó nhìn đàn quái vật đang vây quanh chúng tôi. Trước đây Pat chưa từng nhìn chúng gan đến thế.

— Trời tối! Mặt trời đã lặn rồi! – tôi phản đối. – Mày không thể chạm tao được nữa!

— Trò chơi chấm dứt! Trò chơi chấm dứt! – Fleg hét oang oang. Nó bước ra vật đất trống và tiến nhanh về phía bọn quái.

Tôi giận dữ chỉ vào cây liễu Gulla:

— Mặt trời lặn sau cây liễu rồi. Bọn mày không thể chạm được tao!

— Cuộc chơi vẫn chưa được tuyên bố là đã kết thúc. – Spork bình tĩnh nói. – Mày đã biết luật rồi mà. Khi nào Fleg tuyên bố “Trò chơi chấm dứt” thì lúc đó cuộc chơi mới hết.

Bọn quái lâm râm tán thành.

Tôi siết chặt nắm đấm.

— Nhưng... nhưng... – tôi lắp bắp. Tôi gục đầu bất lực. Tôi biết bọn chúng chẳng thèm nghe tôi.

— Bọn chúng sẽ làm gì ta bây giờ. Ginger? – Pat khẽ hỏi. – Chúng có ăn thịt ta không?

— Thì chị đã bảo em rồi, – tôi đáp. – Chúng sẽ chén tất.

Pat bật lên một tiếng thét. Nó chuẩn bị nói gì đó nhưng không kịp. Fleg bước tới quờ tay qua hông tôi. Nó vắt tôi lên vai.

Máu dồn ngược xuống đầu, tôi cảm thấy choáng váng. Mặt đất thì cứ mãi chao đảo ở dưới kia!

Spork quăng Pat lên vai nó.

— Đây. Mày! – tôi quát. – Bỏ em tao xuống!

— Nó là trợ lý của mày, – Spork đáp. – Bọn tao ăn thịt luôn cả trợ lý.

— Buông tao ra! – Pat hét. – Thả tao xuống!

Nhưng con quái vật khổng lồ chẳng thèm đếm xỉa đến nó.

Chúng mang hai chị em tôi vào vạt rừng thưa, nhỏ.

Một cái lò nướng bằng đá lớn đặt ngay chính giữa. Lửa đang cháy rùng rục trong lò. Những tia lửa màu xanh, màu vàng bắn lên trời.

Fleg đặt tôi ngồi lên một gốc cây. Spork để Pat xuống bên tôi.

Bọn quái vật vây xung quanh. Nhót rãi nhỏ lòng thòng, khía lưỡi liếm liếm mép.

Tôi ngỡ mình nghe tiếng sấm. Nhưng ngay lập tức nhận ra âm thanh ầm ầm ấy phát ra từ mấy cái dạ dày của chúng.

— Hôm nay là *lú láu* (thứ sáu) – Spork mỉm cười nói. – Vào *lú láu* bọn ta thường ăn thịt nướng.

Tôi không còn sức để nuốt nổi nước bọt và hết dũng khí để nhìn ngọn lửa nhảy nhót. Tôi co rúm người lại, vòng tay ôm chặt lấy ngực.

Spork khều lửa bằng cái xiên sắt dài.

Nó dứ cái xiên vào tôi.

— *Xiu xiu* – Nó nhe răng cười nham nhở trong lúc bàn tay đang xoa xoa bụng.

Fleg bứt mấy quả bí từ cái cây cạnh đó. Nó bóp vỡ và bóp cái nước vàng nhờ nhờ ấy vào chảo. Nó nhặt mấy ngọn bí và lá bỏ thêm vào chảo.

Gleeb khuấy khuấy. Một mùi tanh tươi, chua lòn bốc lên khỏi chảo.

— Nước xốt đã sẵn sàng – Gleeb tuyên bố.

Tôi quay sang Pat.

— Chị xin lỗi, – tôi run rẩy. – Chị lấy làm ân hận vì đã để thua.

— Em cũng xin lỗi chị, – nó thì thầm, mắt dán vào ngọn lửa.

Bọn quái đồng thanh xướng lên:

— *Lú láu. Lú láu. Lú láu.*

— Ai sẽ rưới nước xốt lên thịt nướng? – Spork hỏi. – Tao đang đói đến cồn cả ruột gan đây!

Fleg đưa tay nhắc bổng tôi lên, mang về phía chảo nước xốt.

— Này! Đợi đã! Dừng lại!

Một giọng nói quen quen vang qua vạt đất trống. Tôi ngoái đầu nhìn.

— Nat! – tôi hét.

— Ginger! – Nat gào lớn. Nó chạy về phía tôi, tay vung vẩy. – Chuyện gì vậy? Bọn chúng sắp làm gì?

Fleg hạ tôi thấp xuống.

— Nat! – tôi hét. – Chạy mau đi! Tìm người đến cứu! Mau đi!

Nó dừng lại giữa vạt đất.

— Nhưng, Ginger...

— Chúng cũng sẽ ăn thịt em – tôi quát. – Chạy mau!

— Bắt lấy nó! – Spork ra lệnh cho mấy con kia.

Gleeb và bọn còn lại đuổi theo Nat.

Nat xoay người, lủi nhanh vào rừng tối.

Tôi bất lực nhìn khi bọn quái nhào người đuổi theo Nat.

Đừng bắt em tôi, tôi khế cầu xin.

Có đến cả mười đứa!

Nat sẽ trốn thoát, tôi tự nhủ. Nó sẽ leo lên cây. Nó sẽ trốn xa bọn chúng rồi sẽ tìm được người đến cứu.

Pat và tôi nhìn vào rừng tối. Chờ đợi.

— Ồ, không! – tôi nghe một tiếng rú xé tai rồi lũ quái quay ra. Một con vác Nat trên lưng.

Nat đâm đá loạn xạ. Nhưng nó vẫn không thoát được.

Quái vật quẳng Nat xuống cạnh Pat và tôi. Nat rơi phịch úp mặt xuống đất. Giờ thì chúng đã tóm được hết cả ba chị em. Một bữa tiệc ra trò!

Spork và Fleg nhìn bọn tôi với vẻ thèm thường. Gleeb thè lưỡi liếm cái nanh dài của nó.

Tôi nhào xuống cạnh Nat.

— Làm thế nào em thoát ra khỏi đó? – tôi hỏi. – Em ra khỏi cái lồng ấy bằng cách nào?

Nat nhấp nháy mắt rồi ngồi dậy.

— Chuyện ấy chẳng khó khăn gì đâu, – nó nói trong tiếng rên. – Một tấm ván yếu lắm. Em cứ đập cho đến lúc chúng bung ra. Rồi em chui thoát.

— Lẽ ra em phải chạy xa nơi này, – tôi bảo nó. – Em đừng đến đây. Bây giờ chúng cũng sẽ ăn thịt em.

Nat đưa mắt nhìn cái chảo trên bếp và ngọn lửa cháy rùng rục.

— Em, em chẳng muốn chơi nữa. – Nó lấp bắp.

— Nat! – tôi khẽ bảo. – Chị sợ là trò chơi cũng sắp chấm dứt rồi.

— Hãy im lặng! – Fleg ra lệnh. – Ăn tối thôi, đừng nói chuyện nữa.
– Nó trùng trùng nhìn Nat.

Mắt nó nheo lại. Nó quay đầu thì thầm với Spork và Gleeb.

Mấy con quái kia dịch sát vào nhau. Cả bọn hết nhìn Nat rồi lại nhìn Pat. Chúng bắt đầu thì thầm vào tai nhau rồi lắc lắc những cái đầu đồ sộ đầy lông lá. Mồm chúng dẩu cả ra khi nói.

— Mà biết nhân đôi! – Spork bảo Pat. – Mà là một *Tay Chơi Có Hạng!*

Tôi nhìn bọn quái, nhìn vẻ đôi thay trên mặt chúng. Từ trước tới nay chúng chưa hề thấy một cặp song sinh nào cả hay sao?

— Bọn mà tự nhân đôi! – Fleg tuyên bố. – Như thế bọn mà là *Loài Tự Sinh Cổ Điển*. Tại sao bọn mà không cho chúng tao biết?

— Ừa... cho bọn mà biết cái gì? – tôi hỏi.

Fleg liếc xéo tôi một cái:

— Sao bọn mà không bảo cho chúng tao biết bọn mà thuộc lớp đấu thủ *Đẳng Cấp Thứ Ba*?

Hai cậu em và tôi nhìn nhau.

— Bọn mà chơi nhằm trò, – Spork tuyên bố rồi lắc lắc đầu.

— Nếu bọn mà có thể tự nhân đôi cơ thể thì bọn mà thuộc về *Đẳng Cấp Thứ Ba*. – Fleg nói. Nó vỗ vào cái trán đầy lông lá của mình.
– Tao thật xấu hổ quá! Sao bọn mà lại không nói trước?

— Đây, tao đã bảo mà là bọn tao không muốn chơi, – tôi đốp lại. – Nhưng bọn mà đâu có chịu nghe.

— Tao lấy làm tiếc, – Fleg xin lỗi. – Bọn tao chỉ là những đấu thủ

thuộc *Đẳng Cấp Thứ Nhất*. Bọn tao chỉ là những kẻ mới tập chơi. Chúng tao không phải là những chuyên gia như bọn mày.

— Những chuyên gia ư? – Pat làu bàu. Nó quay nhìn tôi tỏ ý dò hỏi.

— Bởi lẽ ấy nên bọn tao mới chơi vào ban ngày, – Fleg giải thích. – Bọn tao vẫn chưa chơi được vào ban đêm.

Xung quanh chúng tôi, bọn quái thì thăm và lắc đầu tỏ vẻ kính nể.

— Dĩ nhiên, bọn tao phải để chúng mày đi ngay bây giờ, – Fleg nói. Nó gãi cái cằm thụng da của nó.

— Đúng rồi đấy, đương nhiên phải thế, – tôi hét vang và muốn nhảy cẫng lên vì vui mừng. Nhưng tôi cố kiềm chế cơn hưng phấn.

— Mày bảo gì vậy? – Nat hỏi Fleg. – Mày bảo bọn ta được tự do à?

— Đúng đấy, tạm biệt. – Fleg buồn bã nói. Nó xoa bụng. Tôi nghe bao từ nó rền vang những tiếng sấm ầm ầm.

— Đừng hỏi nữa, – tôi bảo Nat. – Chị em ta ra khỏi đây đi.

— Tạm biệt – Fleg nhắc lại. Nó phẩy tay như thể đang cố xua chúng tôi đi mau.

Tôi bước thoăn thoắt. Tôi không còn cảm giác mệt mỏi, ngứa ngáy hoảng sợ hay bồn chồn nữa.

Lần này cuộc chơi thực sự đã chấm dứt.

— Bọn tao có thể tìm được bố mẹ ở đâu? – tôi hỏi.

— Dễ thôi, – Fleg đáp. – Cứ theo lối mòn ấy, – nó chỉ. – Cứ theo nó băng qua rừng rồi nó sẽ đưa bọn mày về lại thế giới của bọn mày.

Chúng tôi chào tạm biệt rồi lên đường. Lối mòn đầy bụi quanh co mãi trong rừng. Ánh trăng rải màu sáng bàng bạc xuống mặt đất.

— Chị lấy làm mừng vì sự song sinh của hai em! – tôi thốt lên.

Trước đây tôi chưa hề nói như thế! Nhưng bây giờ thì tôi mới hiểu giá trị của điều đó bởi nó đã cứu mạng sống của chị em tôi!

Rừng cây thưa dần. Tôi có thể nhìn thấy ánh trắng lấp lánh trên những ngọn cây đen sẫm. Tôi cảm nhận như thể bọn tôi đang bênh bồng trong luồng ánh sáng ấm áp dịu dàng của nó.

— Bố mẹ sẽ chẳng hề tin chuyện này đâu, – tôi nói. Tôi dự định sẽ kể lại từng chi tiết rừng rợn nhất.

— Bố mẹ phải tin chúng ta, – Pat tuyên bố. – Chuyện này là có thực.

Tôi bước nhanh. Hai cậu em phải vất vả mới đuổi kịp.

Tôi không thể dừng lại đợi. Bố mẹ hẳn rất lo lắng.

— Ồi! – tôi thốt lên rồi thất thần đứng phắt lại.

Pat và Nat ngã dúi vào lưng tôi. Cả ba chị em lão đảo.

Một con quái vật khổng lồ bước ra từ sau một cái cây, sừng sừng chắn ngang đường.

Nó khoanh hai cánh tay lông lá trước bộ ngực đồ sộ. Miệng nó mấp máy khi nó trừng trừng nhìn chúng tôi bằng đôi mắt lạnh lùng, xanh màu đá cẩm thạch. Nó há miệng, gầm gừ và để lộ cái nanh dài, nhọn hoắt.

Tôi không hề sợ. Ít nhất là lần này.

— Tránh ra, – tôi ra lệnh cho quái vật. – Mà phải để cho bọn tao đi. Các em tao và tao đều thuộc lớp đấu thủ *Đẳng Cấp Thứ Ba*.

— Bọn mày thuộc *Đẳng Cấp Thứ Ba* à? Này. Tuyệt lắm đó! Tao cũng thế, – quái vật thốt lên. – Chơi Trốn Tìm đi! Mày *Tìm*!